

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No 904

DE LASTIGE GETUIGE.

20 cent

Raffles liet den man een politie-penning zien.

NIEUWE SERIE

De lastige Getuige.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

IN HET VOORBIJGAAN.

Raffles hield even op met de lezing van de „Matin”, die hij in de hand hield, en keek zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand glimlachend aan.

De beide mannen waren gezeten op het terras van een dier Parijsche café's, die langzamerhand beginnen uit te sterven, zooals helaas zooveel, dat aan de Fransche hoofdstad haar eigenaardig, bekoorlijk karakter schonk.

Innerlijk en uiterlijk was het nog volmaakt Parijsch, en de eigenaar had er zorgvuldig tegen gewaakt, dat geen Engelsche of Amerikaansche namen, geen bordjes met „Cocktail”, „Dancing” of „Five o'clock tea” de wanden van het gezellige lokaal ontsierde.

Natuurlijk was hij niet afkeerig van het bezoek van vreemdelingen — maar hij stond er op, dat zijn zaak Fransch bleef, en zijn kellners brabbelden dan ook slechts enkele woorden Engelsch en Duitsch.

Het restaurant was beroemd om zijn voortreffelijke, Fransche keuken en zijn uitnemende wijnen.

Het café bevond zich niet ver van de Place de la Bastille, daar, waar de boulevard zich

eenigszins versmalt, en een soort van geul vormt, uitsluitend geschikt voor voertuigen. De voetgangers dragen wel zorg, op de beide trottoirs te blijven, die dus een soort van brug vormen, te weerszijden van die eigenaardige, droge bedding.

In het midden van die brug ligt het trottoir zoo hoog, dat men, eenmaal over de leuning heen, gemakkelijk op het dak van een voorbijrijdende taxi zou kunnen stappen.

De boulevard heeft hier haar wijsche pracht verloren, haar fraaie winkels en haar dure dansings, en zij is er waarschijnlijk des te schilderachtiger door.

De groote avonturier en Brand hadden met opzet dit hooggelegen plekje uitgekozen, vanwaar zij een vrij uitzicht hadden over het gewoel aan hun voet, zonder zelf te worden gehinderd.

En wat zij zoeven met aandacht gelezen hadden was een zeer uitvoerig verslag van een opzienbarende gebeurtenis, die pas twee dagen tevoren had plaats gevonden, en waarin zij zelve de hoofdrol hadden vervuld.

Maar wie zou een oogenblik hebben kunnen

vermoeden, dat die keurig gekleede vreemdelingen ook maar iets uitstaande hadden met het romantische, wilde gevecht met juweelendieven, dat pas zoo kort tevoren op de kust van Corsica had plaats gevonden? Wie kon weten, dat Raffles beschikte over middelen, die het hem mogelijk maakte, zich veel sneller te verplaatsen dan de best uitgeruste politie?

Er kwam nog iets bij. Niemand had tijdens dat avontuur Raffles gezien, zooals hij was, maar slechts in een vermomming, en men zou eerder gelooven, dat de president van de republiek in hoogsteigen persoon bij de zaak betrokken was geweest, dan die rustige, afgemeten Brit met zijn welbesneden gelaat, zijn dure kleederen en zijn volmaakte manieren.

Brand had van het verslag genoten, maar nu en dan het hoofd geschud, en daar zij geheel afgezonderd zaten, nog wel op een zeer vroeg uur in den morgen, zoodat er zoo goed als geen bezoekers waren, kon Raffles zacht vragen:

— Het verslag van ons kleine uitstapje schijnt niet je onverdeelde instemming te hebben?

— Het is voortreffelijk geschreven, door een journalist die zijn vak verstaat, met echt Franschen geest en heel spannend — maar het is helaas niet overal overeenkomstig de waarheid! gaf Brand ten antwoord, zijn krant neerwerpend.

— Als dat je eenige aanmerking is! Zulk een verhaal moet pasklaar gemaakt worden voor een op sensatie belust publiek, en dan mag men het zoo nauw niet nemen met de waarheid! In hoofdzaak heeft het zich toch aldus toegedragen, en je zult moeten erkennen, dat dit al heel veel is voor een zoogenaamd boulevardblad. Voor het overige zijn wij Engelschen op dat gebied juist zoo. Alles moet een beetje gekruid worden, een beetje gepeperd, teneinde het smakelijk te maken. Nu, het is achter den rug en — — —

— En niets houdt ons nu nog terug, dunkt mij, om eens te gaan zien, hoe men het te Londen maakt! vulde Brand den zin aan.

— Zulk een haast? vroeg Raffles gekscherend. Bevalt Parijs je niet?

— Ik vind Parijs een heerlijke stad — ofschoon het niet meer is wat het vroeger was, Edward. Ik vrees, dat wij Engelschen, maar vooral de Amerikanen wel wat al te veel in Angel-Saksischen stempel hebben gedrukt op deze vroeger zoo echt Gallische stad. En daarvan afgezien — moderniseering gaat helaas

niet altijd gepaard met verfraaiing! Er is te veel afgebroken wat mooi was — er is teveel voor in de plaats gekomen dat evengoed in Dublin had kunnen staan, of in Philadelphia of onverschillig welke andere stad. Hoe zeer mis ik al die oude dingen! De krakende busjes met hun drie paarden, de voerlieden met hun hoeden van glimmend leerdoek, de aapjeskoetsiers met hun witte, hooge hoeden, de oude, prettige restaurants! Ik spreek nog niet eens van Montmartre, geschonden en onttakeld, gekneusd en verminkt! Maar ondanks alles — het blijft een verwonderlijke stad. Toch, Edward, geloof ik dat het langzamerhand voor ons geraden zal zijn, dit land weer eens te verlaten! Wij zijn er nu ruim een maand, wij hebben er al heel wat beleefd, wij zijn betrokken geweest bij verschillende avonturen — en het kan niet uitblijven, of langzamerhand moet de politie wel achterdocht krijgen, en haar aandacht gaan vestigen op die twee Engelschen, die nu eens in Bretagne, dan weer aan de Azuurkust, en vervolgens te Parijs optreden en hun geheimzinnig werk verrichten.

— Waarom zou de politie het als geheimzinnig moeten beschouwen? Zij heeft ons zelfs niet te zien gekregen!

— Des te feller zal zij naar ons zoeken! Ik blijf er bij dat onze terugtocht geboden is!

— Nu, ik zal je niet weerstreven, Brand. Te Londen wachten mij ook eenige dingen, die afdoening eischen. Morgen zullen wij dus vertrekken.

Op dat oogenblik naderden van de zijde van het historische plein twee lieden, een man en een vrouw, die onwillekeurig de aandacht van Raffles trokken. De man door zijn hooge gestalte, de vrouw door haar opvallende schoonheid. (Zij was middelmatig groot, en zij had rossig, zeer dik haar, dat zich nauwelijks bijeen liet houden onder het kleine hoedje, en zeer groote, grijsgroene oogen. Zij was uiterst elegant gekleed, maar Raffles zag aan den vorm van haar hoofd en haar gelaat dat zij zeer waarschijnlijk geen Française was.

De man had breede kaken, sterke schouders, en een olijfkleurigen gelaatstint.

Beiden waren zoo druk met elkander in gesprek, dat zij ternauwernood op hun omgeving letten.

Nu wilde het geval dat er in de geul daar beneden een geweldig geraas was van voertuigen, zoodat beiden verplicht waren, zeer luid te spreken om zich voor elkander verstaanbaar te maken.

Juist echter toen zij langs het tafeltje van Raffles en Brand kwamen, stond de verkeersstroom plotseling stil, het geraas werd voor een kort oogenblik eensklaps gedempt, en de man, hierop niet verdacht, zeide op zeer luide toon en in het Russisch, terwijl hij de vrouw bij den arm over het smalle trottoir voerde :

— Als hij niet in je netten vliegt, gebruik dan geweld — wij moeten het hebben.

Het volgende oogenblik waren beiden verder gegaan.

Het gelaat van Raffles was plotseling strak geworden, en Brand, die het aanstonds waarnam, vroeg niet zonder bezorgdheid :

— Wat is er ? Kende je die twee, die daar voorbij gingen ?

— In het geheel niet ! Ik zie hen vandaag voor het eerst, dat weet ik zeker, Brand, als je lust hebt om hier te wachten — doe het dan. Maar ik zal misschien wel een uur wegblijven !

— Maar wat wil je nu weer gaan doen ? vroeg Brand verwonderd.

— Dat tweetal nagaan, Brand. Er is zoeven iets gezegd, dat van zeer groote beteekenis kan zijn. Het is louter toevallig dat ik het hoorde.

— Dat de duivel dan dat toeval hale ! bromde Brand misnoegd voor zich heen. Wat zullen wij nu nog moeten beleven ? Ik hoopte morgen nacht te Londen te zijn !

Hij had dit laatste op luide toon gezegd, en Raffles zeide glimlachend :

— Een paar dagen vroeger of later zullen er wel niet toe doen, ik moet zien waar die twee Russen blijven. Wordt het te laat, wacht mij dan in ons hotel. Ik moet mij reppen, anders verdwijnen zij uit het gezicht.

Raffles had reeds zijn hoed vaster op zijn hoofd gedrukt, wierp zijn overjas over zijn arm, drukte Brand de hand, en ging het paar achterna, waarvan de man zoo nadrukkelijk zulke gewichtige woorden had uitgesproken.

Het was maar een enkele zin geweest, maar hoeveel kon die niet inhouden ! Die twee hadden natuurlijk het een of andere misdadige plan op touw gezet, en Raffles wilde weten wat dat was.

Het paar had de richting naar de Madeleine ingeslagen. Nog altijd liepen zij dicht naast elkander, en spraken druk.

Op het daar zoo aangewezen punt staken zij haastig de boulevard over, en Raffles was er juist bijtijds bij, om nog met hetzelfde groepje haastige voetgangers te kunnen oversteken, voor de agent, die met de regeling van

het verkeer belast was, zijn hand ophief.

Vlak achter de hielen van Raffles stormde aanstonds het rijdend verkeer weer voort.

Zonder ook maar een enkelen blik te werpen op een der prachtige etalages, liepen de rijzige man en de schoone vrouw een oogenblikje voort, totdat zij eensklaps de Rue Richelieu ingingen.

Ongeveer ter hoogte van de deur van de Nationale Bibliotheek stonden zij stil, en maakten zich blijkbaar gereed om afscheid te nemen.

Raffles hield zich alsof hij plotseling het grootste belang stelde in het borstbeeld van Molière, dat zich schuin tegenover den ingang van het monumentale gebouw bevindt.

Voor hij er op verdacht was hadden de twee elkander de hand gedrukt, de vrouw ging een smalle dwarsstraat in, en de man zette zijn weg voort in de richting van de Seine.

Slechts een zeer kort oogenblik stond Raffles in beraad. Toen gaf hij gehoor aan een soort van inblazing, een soort van instinct wellicht, en hij begon den man op veiligen afstand te volgen.

Die liep verder totdat hij de Seinekade bereikt had, en stond toen stil om zijn horloge te raadplegen. Hij maakte een beweging van ongeduld, en begon heel langzaam de Kade te volgen, nu weer in tegenovergestelde richting, totdat hij een half uur later ongeveer het Ile de la Cité bereikt had, het schilderachtige eiland midden in de Seine, waarop zich onder meer het prachtige stadhuis, de beroemde kerk van de Notre Dame, en het Paleis van Justitie bevinden.

Raffles was hem met de uiterste behoedzaamheid gevolgd, en dat was lastig genoeg, juist omdat de man geen haast scheen te hebben, en blijkbaar ergens op moest wachten, zoodat hij dreutelend verder ging, en nu en dan stil stond om naar een boekenstalletje of naar het uitstalraam van een handelaar in oudheden te kijken.

Hij had al vier sigaretten opgerookt, en hij was blijkbaar aan een groote opwinding ten prooi, die hij slechts met moeite onderdrukte.

Bij het begin van de Pont Neuf stond hij nogmaals stil, keek op naar de machtige dubbeltorens van de schoone kerk, en ging toen langzaam over de brug, totdat hij stil stond aan den voet van het ruitersstandbeeld van Hendrik IV, dat zich op het midden van de brug bevindt.

Het was Raffles onmogelijk, hem nu verder na te gaan, want de kans was zeer groot, dat de Rus hem reeds eerder gezien had, en zich

was gaan verbazen, waarom die deftige vreemdeling hem zoo hardnekkig volgde.

Raffles speurde dus op zijn beurt bij zich zelf een groote belangstelling in oude teekeningen, verroeste degens, geel geworden ivoor, kleine schilderstukjes in dof geworden lijsten — maar terwijl hij voor de ramen stond te kijken hield hij met behulp van zijn zakspiegeltje de brug en het standbeeld scherp in het oog.

Lang behoefde Raffles niet te wachten.

Klokslag tien uur kwam er van den anderen kant van de brug een tengere, bleeke man aanloopen, van een jaar of veertig, met scherpe zwarte oogen, en de wachtende ging hem tegemoet, waarop zij elkander haastig de hand drukten, en verder gingen.

Dadelijk was Raffles weer achter hen.

De twee mannen liepen zachtjes met elkander pratend en nu blijkbaar met groote haast langs het Paleis van Justitie.

Raffles merkte op, dat de tengere man met de glinsterende oogen een klein koffertje of langwerpige handtasch bij zich droeg. Hij was vrij eenvoudig gekleed, heel wat minder goed dan zijn metgezel. Ook scheen hij moeite te hebben diens groote en snelle stappen bij te houden.

Een paar malen zag Raffles hoe hij zijn voorhoofd afwischte, met zijn zakdoek.

Zij sloegen een hoek om, en Raffles verhaastte zijn schreden. Hij bereikte juist bijtijds dien hoek om te kunnen zien hoe de twee mannen een huis binnen gingen, dat een soort pension of logement bleek te zijn. Het was een zeer oud gebouw, vierkant, met wit gepleisterde muren, die er echter vrij groezelig uitzagen, en kleine, ouderwetsche ramen.

Boven de deur hing een prachtige, middel-eeuwsche lantaren van gedreven koper, helaas ontsierd door een zeer modern gloeipeertje er binnen in, en op een houten bord, in den vorm van een uitwapperend lint stond met zwarte en roode letters te lezen: „In den Rooden Leeuw.”

Raffles wachtte slechts eenige tellen, en trad toen het huis binnen. Hij moest eerst een koetspoort onderdoor, die hem de verhalen van Charles Dickens te binnen riep, kwam toen op een kleine binnenplaats, die er nogal

morsig uitzag, en waar een onverschillige huis-knecht bezig was met het schrobben van de bultige keien, stak die binnenhof over, en kwam zoo in het eigenlijke huis.

Het was als een kazerne, en als trouwens zeer veel andere Parijsche huizen om die binnenplaats heengebouwd, waarop het grootste gedeelte van de vensters uitzicht gaven.

In de smalle, met eikenhout beschoten vestibule trad hem een portier tegemoet, een klein mannetje met een kalen knikker, die hem verbaasd en een weinig wantrouwend opnam, en vroeg wat hij wenschte.

Raffles liet den man zwijgend de Engelsche politiepenning zien, die hij tot zijn groote vreugde bij zich bleek te hebben, maar die scheen lang niet zooveel uitwerking op het gemoed van het slordige kereltje te hebben als het vijftig francs biljet, dat Raffles hem tegelijkertijd in de hand duwde.

— De heeren, die zooeven binnen kwamen? Hun naam? Logeeren zij hier?

— Geen van beiden. (Zij komen een vriend van den kleinsten bezoeken. Die woont hier een week. Zijn naam is Iwan Demetrieff.

— Nummer van zijn kamer?

— Zeventien! Wij krijgen hier toch geen herrie, mijnheer? vroeg de portier ongerust.

— Niet in het minst vriend! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb hen alleen maar iets te vragen. Misschien zelfs dat niet. Welke verdieping?

— De derde. Deze trap op, rechts af.

Raffles verloor geen tijd. Hij begon de trap te beklimmen, kwam in een vrij donkere gang, sloeg rechts af, en vond ook inderdaad een deur waarop het nummer 17 stond geschilderd.

Hij luisterde even, bracht zijn oog voor het sleutelgat, richtte zich toen zeer snel weer op, keek zoekend om zich heen, opende geruischloos de deur van de tegenoverliggende logeerkamer, en glipte naar binnen.

Het was de uiterste tijd, want de deur van No. 17 ging open. En drie mannen traden heel zacht op de gang, deden met groote behoedzaamheid de deur dicht, en liepen op hun teenen de gang ten einde, en naar de trap, die naar de vierde verdieping voerde.

▲

Lor Lister kwam zag en . . . . . stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK II.

HET SCHOT.

Raffles deed heel voorzichtig de deur weer open, op een kier, niet breeder dan een centimeter, en luisterde zeer aandachtig.

Heel flauwtjes kon hij het kraken hooren van de oude trap treden, ofschoon degenen, die ze gebruikten, klaarblijkelijk alle moeite deden, het gerucht van hun voetstappen te dempen.

Raffles was ongewapend, maar zijn belangstelling was in zoo hooge mate gewekt, dat hij het gevaar niet achtte, ofschoon zijn instinct dat zelfde onberedeneerbare gevoel hem waarschuwde, dat hij zeer groot gevaar liep, door zich te bemoeien met de zaken van dat zonderlinge drietal, waarvan hij pas twee leden gezien had.

Hij betrad de gang en liep op zijn beurt naar de zoldertrap, om daar opnieuw te luisteren.

Toen hij volstrekt niets hoorde, met uitzondering van een zacht gerucht daar boven op den zolder, besteeg hij ze snel, maar ditmaal hoorde men volstrekt niets — een muis had ze met niet minder geruischloosheid kunnen beklauteren!

Behoedzaam stak hij zijn hoofd boven het portaal uit, en hij kwam nog juist bijtijds om te zien hoe een deur snel en zacht gesloten werd omtrent het midden van een lange gang die zeer wel een brandgang kon zijn want het kwam hem voor dat zij zich veel verder uitstrekte, dan het oude huis breed kon zijn.

De deur, die gesloten was zag hij niet zelve, maar hij begreep het uit de omstandigheid dat een scherpe, vierkante lichtplek op een der gangwanden als het ware plotseling uitdoofde. Dat bracht hem tot de natuurlijke gevolgtrekking dat die lichtplek veroorzaakt was geweest door het licht dat uit een der zolderkamers en door een vrij groot en helder raam naar binnen stroomde.

Er liet zich op den zolder volstrekt niets hooren. Hij was zeer ruim, en hier en daar hing waschgoed aan lijnen. Er was een klein venster, rechts van de trap, en hij sloop er vlug op toe.

Het eerst wat hij zag, waren de massieve dakspitsen van het paleis van justitie! Toen bleek het hem, dat hij van den zijgevel van

dat machtige gebouw omstreeks tien meters verwijderd was, hoogstens twaalf — de breedte van een zijstraat!

Toen hij zijn hoofd zoover mogelijk op zij boog zag hij een schouwspel, dat voor korten tijd zijn aandacht trok.

Schuin tegenover hem, en vrij wat lager, de hoogte ongeveer van twee verdiepingen, bevond zich een van de rechtszalen.

Het was niet de voornaamste zaal, waar de opzienbarende processen zich afwikkelde, de groote, politieke moorden, de befaamde echtscheidingszaken, waarbij de revolver een woordje meesprak, want Raffles kende die zaal zeer goed.

Het vertrek waarin hij neerzag was lang niet zoo groot, maar er scheen toch vrij wat publiek aanwezig te zijn.

Ofschoon het een heldere dag was, hadden de boden alle gordijnen voor de vier groote ramen ver terzijde moeten trekken, teneinde niet genoodzaakt te zijn, kunstlicht te gebruiken.

Vanwaar hij stond, en door het hoofd steeds tegen den muur te drukken, kon Raffles een vrij groot deel van die zaal overzien. Hij zag de vijf rechters juist plaats nemen achter de groene tafel, plechtig en afgemeten, hij zag hoe een deur geopend werd, en eenige personen, waaronder een vrouw, door agenten en gendarmes werden binnengeleid en naar de beklagdenbank werden gebracht.

Hij telde er tot zijn niet geringe verwondering niet minder dan twaalf, die dicht opeengedrongen, en onderling gescheiden door een gendarme, op de drie rijen van de bank moesten plaats nemen.

Voorts zag hij nog twee of drie advocaten, het getuigenhekje, een stuk van de perstafel, waaraan een jongeman juist plaats nam, die met moeite een geeuw onderdrukte, en met trage bewegingen zijn vulpenhouder uitschroefde en dan een klein deel van de publieke tribune.

Het licht uit de hooge ramen kaatste schel terug van het zeer groote, gipsen beeld der gerechtigheid, dat achter de ruggen der rech-

ters oprees, en op twee gipsen bustes, die Raffles niet duidelijk kon onderscheiden.

Bodes liepen heen en weer, met groote portefeuilles, die zij voor de rechter neerlegden, en twee hunner kwamen aandragen met iets dat er uitzag als een waschmand, die heel zwaar moest zijn, en die een groot aantal wapens van allerlei soort, revolvers, brownings, gummiknuppels, dolken, boksbeugels en meer van dien aard bleek te bevatten.

Een hoekje van de tafel, die voor de rechters-tafel was geplaatst, was ingeruimd voor andere stukken van overtuiging, die Raffles echter niet kon onderscheiden.

Hij stond daar ongeveer een halve minuut toe te zien, en toen ging hij verder, en sloop de gang in, totdat hij wist, voor de deur te staan, welke de drie geheimzinnige mannen daareven achter zich gesloten hadden.

Hij drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar hij hoorde niets dan een zeer zacht gefluister in de Russische taal.

Hij trachtte nu door het sleutelgat te zien, maar hij kon volstrekt niets onderscheiden, met uitzondering van een smalle lichtkier, juist tegenover de deur.

Het was duidelijk dat de lieden daarbinnen de gordijnen zoo goed als geheel hadden dicht getrokken.

Toen hij zich weer oprichtte hoorde hij een geluid alsof heel voorzichtig de spanjolet van een raam wordt omgedraaid, en hoe dit raam naar buiten werd geopend en vastgezet met twee roestige ijzeren haken.

Roestig moest alles zijn, zoo besloot Raffles, en weinig gebruikt, want het piepte en knarste, ofschoon de man die het raam opende, al zijn best deed om zoo weinig mogelijk leven te maken.

De verwondering van Raffles nam iedere seconde toe.

Wat deden die lieden daarbinnen? Waarom maakten zij het vertrek donker, en openden daarbij het raam?

Kort besloten ging Raffles een weinig terug, en opende met de grootste behoedzaamheid een andere deur, die toegang moest geven tot een aangrenzend vertrek. De kruk was in lang niet gesmeerd, evenmin als het slot, en Raffles geloofde wel tien minuten noodig te hebben, ofschoon het er later veel minder bleken te zijn, om de deur zonder gerucht te openen.

Hij trad in een kamer waar zich geen enkel meubelstuk bevond, en waar op zijn komst een drietal muizen verschrikt het hazenpad kozen.

Hij liep dadelijk toe op het raam, dat dik bestoven was, en veegde een der ruiten een weinig schoon met het flard dat bij wijze van gordijn aan een touwtje boven het venster hing.

Hij bemerkte dat hij nu juist in de rechtszaal daar beneden kon zien, zonder zijn nekspieren geweld aan te doen, maar daarop lette hij niet in de eerste plaats.

Zijn aandacht was onmiddellijk getroffen door het wormstekige van de houten tusschen wand, en hij begon dadelijk naar een opening te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had, tusschen twee slecht sluitende planken waarvan het behangselpapier reeds lang was afgeweekt, een spleet ontdekt, en hij bracht zijn oog er voor, maar hij kon heel weinig ontdekken.

Schimachtig zag hij drie gedaanten rondgaan in de kamer, die nu slechts licht ontving door een zeer kleine kier tusschen de beide zoo goed als geheel dichtgeschoven gordijnen.

Voor zoover hij kon nagaan was de kamer gemeubeld, want hij zag wat schaars licht op een tafelhoek spelen en op den rug van een stoel.

Een man, die met den rug naar hem toestond, de kleinste van de drie had zich heen gebukt over een voorwerp, en Raffles meende, dat het het koffertje moest zijn, dat hij had zien dragen door den tengeren, bleeken man.

Wat hij deed kon hij met geen mogelijkheid onderscheiden, maar het kwam hem voor, dat de man iets uit het koffertje haalde, dat hij aandachtig onderzocht.

Nu en dan werd het even een weinigje lichter in het vertrek, alsof iemand de kier tusschen de gordijnen wat breeder maakte.

Toen ging de man met het koffertje terzijde, en Raffles kon hem niet meer zien. Hij zag en hij rook echter iets anders — een sigaret, die een scherpe lucht verspreidde.

Hij zag ook de hand, die de sigaret vasthield, en hij zag een vinger, met een geheel bruine top en versierd met een ring in den vorm van een slang van goud, die zich zelve in den staart bijt.

Toevallig scheen het kleine straaltje licht juist op die hand, op de sigaret en de vinger met den bruinen top, en op het gouden slangetje met de felle, robijnen oogen. Meteen wist Raffles dat hij die hand en dien ring nooit meer zou kunnen vergeten. Hij zou echter onmogelijk hebben kunnen zeggen, op dat tijdstip, waarom dat zoo was.

Een oogenblik daarna zei een bevelende,

fluisterende stem barsch :

— Houdt op met dat dampen, Anna. Bedenk dat ik mijn oogen noodig heb ! Doe die vervloekte sigaret uit !

Er weerklonk een protesteerend geknor, maar de witte, magere hand met de sigaret erin daalde, verdween uit het gezicht, en de scherpe lucht drong niet langer door de spleet in Raffles neusgaten.

Er verstreken eenige minuten, en Raffles kon zich volstrekt niet voorstellen wat het drietal hier eigenlijk van plan was, toen er in het aangrenzende vertrek een soort van zachte waarschuwingskreet klomk.

Hij keek scherp toe, en op hetzelfde oogenblik werd het wat lichter in de kamer. De gordijnen waren op zijn minst een hand breed van elkander getrokken. En nu zag hij den mageren, bleeken man, die midden in het vertrek stond, met een strak gezicht, en een weinig voorover gebogen. Nu deed hij een paar stappen naar voren, en Raffles zag niets meer dan een stuk van zijn rug.

Raffles begon juist een flauw vermoeden te krijgen van de waarheid, toen iets als een droge klap, een zweepslag leek het wel, hem den vollen omvang deed beseffen van het drama dat zich afspeelde — dat zich nu misschien afgespeeld had !

Vliegensvlug trad hij op het raam toe, en keek door het schoongemaakte deel van de ruit.

Hij kwam nog juist bijtijds om te zien hoe een man, klein en kaalhoofdig, die juist in de getuigenbank was gestapt, heen en weer zwaaide alsof hij dronken was, en toen languit neerstortte.

Men kwam dadelijk van alle kanten toesnelen, twee gendarmes richtten den man op, en een verschrikte bode kwam met een glas water

aandragen — niet wetend dat al het water van de wereld geen man kan redden, die een kogel dwars door zijn hart heeft gekregen.

Raffles besteedde er nauwelijks vijf seconden aan, en toch waren die vijf seconden nog te lang geweest, want toen hij naar de deur rende, en ze openrukte, zag hij dat de drie mannen uit de kamer verdwenen waren. De deur stond wagenwijd open en hij hoorde hun snelle voetstappen aan den anderen kant van de laatste verbindingsdeur.

Hij vloog er op toe, maar de deur was aan de andere zijde gesloten, naar hij bemerkte.

Hij zette zijn schouder tegen het zeer dunne paneel, en krakend versplinterde het hout.

De gang zette zich voort, maar van de drie mannen was niets meer te zien.

Wel hoorde Raffles een zacht gonzend geluid, en hij begreep wat dit te beteekenen had. Er moest hier ergens een lift zijn, en daarmee waren de drie Russen gevluht.

Hij zacht naar een trap, vond die, en vloog naar beneden zoo snel hij kon, maar hij moest vijf verdiepingen afgaan van een groot magazijn, en hij kwam te laat.

Toen hij de vestibule bereikte, waar zich volstrekt niemand bevond, zag hij dat de liftkooi ledig was, dat de beide liftdeuren geopend waren, en toen hij op straat kwam, bemerkte hij dat een taxi juist in groote vaart een hoek omsloeg.

En toen werd Raffles volkomen kalm, en gaf voorloopig de achtervolging op, om de afdoende reden, dat er geen voertuig tot zijn beschikking was.

En vijftien seconden waren ruimschoots voldoende om die wegschietende taxi zich te doen verliezen in het gewoel van het reusachtige Parijs.

HOOFDSTUK III.

DE DOODE GETUIGE.

Raffles was zeker anderhalf uur weggeweest, maar hij vond Brand toch op de plek waar hij hem achtergelaten had. De jongeman merkte dadelijk op hoe strak en stroef het gelaat van Raffles stond, en hij vroeg nieuwsgierig:

— Heb je iets ontdekt? Er moet iets gebeurd zijn, en iets ernstigs ook, of ik ken de uitdrukking van je gelaat niet meer!

— Niet hier. Brand! Betaal spoedig en ga mee!

Brand wenkte den kelner en betaalde.

Een oogenblik daarna liepen de beide vrienden zijgend naast elkander over den zonnigen boulevard, die juist op zijn levendigst was, want de groote bankzaken, winkels en magazijnen stroomden teeg, en stortten een hongerigen zwerm van klerken, verkoopstertjes, en naaistertjes over het asphalt uit.

Een autobus bracht hen als het ware voor de deur van hun hotel. Zij hadden hun intrek genomen in het Grand-Hotel, aan den Boulevard des Italiens gelegen.

Zij gingen haastig naar de logeerkamer van Raffles, deze sloot de deur af, wierp zijn hoed op het bed, en zeide tusschen de tanden tot Brand:

— Ik ben een ezel geweest, Brand — mijn gedachten zijn tien seconden te traag geweest, en ik heb een moord niet weten te voorkomen!

— Een moord? riep Brand verschrikt uit. Op klaarlichten dag?

— En op een zeer sluwe, stoutmoedige wijze gepleegd!

En Raffles deelde tot in bijzonderheden alles mede, wat er was voorgevallen van het oogenblik af, dat hij het tafeltje op het café-terres had verlaten.

Brand had ademloos toegeluisterd, en zeide, toen Raffles zweeg:

— Dat is vreeselijk! Maar je kunt onmogelijk zeggen dat het jouw schuld was, want je zegt zelf, dat je bijna niets kon onderscheiden!

— Ik had vroeger moeten begrijpen, dat dat koffertje een of ander wapen bevatte! Het was een buks, die in elkaar geschriefd kon worden, en daardoor weinig plaats innam. Waarschijnlijk is het een zeer krachtige windbuks geweest, die op vijftig meters afstand nog zuiver schoot — en die kunstschutter had maar dertig meter noodig! Waar zijn mijn hersens geweest, dat ik het niet onmiddellijk doorzag zoodra ik door het gangvenstertje een blik kon slaan in de rechtszaal!

— Je had het toch niet kunnen beletten, Edward, want je was ongewapend, en zij waren met hun drieën!

— Maar ik had kunnen schreeuwen, het heele huis kunnen alarmeeren!

— Dan zouden zij je gedood hebben! Je hebt je zelf volstrekt niets te verwijten! Wie kan die man geweest zijn, dien zij doodden?

— Natuurlijk een lastige getuige, wien zij het zwijgen wilden opleggen. Wij zullen in de vroege middageditie van de bladen wel lezen, wat het voor een proces was. Maar zet voorloopig de gedachte uit je hoofd, Brand, naar Londen terug te keeren! Want ik zal niet rusten, voor ik dit geheim doorgrond heb!

Brand onderdrukte een niet al te ernstig gemeente zucht en zei:

— Dat had ik natuurlijk kunnen voorzien. Weet je zeker, dat niemand in het huis iets gehoord heeft!

— Dan had ik op straat wel iets gemerkt, dunkt mij! Het schot werd gelost onder het dak, en ik hoorde het alleen maar, omdat ik in de aangrenzende kamer was.

— Zouden de moordenaars begrepen hebben, dat zij bespied zijn?

— Dat is moeilijk te zeggen! Ik weet dat ik een kreet heb geslaakt, bij het zien van den man die ter aarde stortte — en ik heb met mijn schouder het paneel van de tusschendeur vernield! Het is zeer wel mogelijk en zelfs waar-

schijnlijk, dat zij het een zoowel als het andere gehoord hebben

— Maar men zal de verbrijzelde deur vinden en dus dadelijk den samenhang begrijpen! riep Brand uit.

— Dat zal men ook zonder die deur spoedig genoeg ontdekken! Vijf minuten nadat de getuige dood ter aarde viel, kan de eerste de beste geneesheer hebben geconstateerd, dat hij stierf door een kogel, en nog eens vijf minuten later heeft men ontdekt dat het wondkanaal in schuine richting door het lichaam ging, en dat een van de ruiten een zuiver rond kogelgat vertoont! Ik ben er dan ook van overtuigd, dat de Rus, dien de twee mannen kwamen bezoeken, en die zich Iwan Demetrieff noemde, niet meer in zijn kamer in „De Roode Leeuw” zal terugkeeren. Dan kon hij evengoed rechtstreeks naar het politiebureau loopen.

Brand keek een oogenblik in gedachten neer op het drukke gewoel op den boulevard, en hernam na eenige oogenblikken hoofdschuddend:

— Een zeer vreemde zaak! Het moet natuurlijk een hoogstbelangrijk proces zijn geweest.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk — tenminste van ons standpunt beschouwd! Bij een inbraak met geweldpleging kan een getuige, omgekocht of niet, dingen zeggen, die de hoofddaders voor tien of twaalf jaren achter slot en grendel brengen! Intusschen geloof ik niet dat dit een inbraak was. Het is een drama, waarin Russen de hoofdrollen spelen — En ik geloof niet dat ik ver van de waarheid ben, als ik het vermoeden uitspreek dat het wel een of andere spionagezaak zal blijken te zijn.

— Wat zijn je voornemens?

— Die lieden terug te vinden! antwoordde Raffles met norsche vastberadenheid. Indien ik gelijk heb, indien er politiek achter zit — dan zitten er ook roebels achter, en bij honderduizenden! Wij zullen het vanmiddag wel zien. Voorloopig valt er niets anders te doen dan te wachten op aanknoopingspunten. Het dient tot niets, in een stad als Parijs naar drie mannen te gaan zoeken, waarvan er slechts een, een paar weken achter elkaar in hetzelfde huis heeft gewoond.

— Maar de portier van „De Roode Leeuw” moet de bezoekers van Demetrieff toch kunnen beschrijven!

— Dat is nog maar de vraag! Het is zeer wel mogelijk, dat zij van morgen voor het eerst kwamen, en zij zullen wel gezorgd hebben, hun

gelaat zoo weinig mogelijk te vertoonen!

Omstreeks vier uur in den middag verscheen de eerste vroege avondeditie, en die verschafte Raffles al hans wat ruimer inzicht in de geheimzinnige zaak, die slechts hem voor een deel bekend was.

Zooals hij wel vermoed had, had men vrij spoedig ontdekt, dat de getuige met het kale hoofd gedood was door een stalen puntkogel, die niet genoeg kracht had gehad om geheel door het lichaam heen te gaan, maar wel het hart had geraakt en den man op slag gedood had, op het oogenblik dat hij den mond wilde openen om iets te zeggen.

Men had de verbrijzelde deur gevonden, wat asch op den vloer van de kamer — het bleek naderhand de slaapkamer van den portier te zijn, die daar over dag zoo goed als nooit kwam — en Demetrieff was verdwenen. Het spreekt van zelf dat men nu ijverig naar hem zocht. Er stond zelfs een signalement van hem in het bewuste blad: Middelmatige gestalte, tengere, sierlijke bouw, omstreeks 22 jaar, donker blond, krullend haar puntbaardje van dezelfde kleur, zachte huid, grijsblauwe oogen, en dan kwam er een beschrijving van de kleding.

En wat Raffles verder vermoed had, kwam ook uit — De portier kon maar een heel onduidelijke beschrijving geven van de twee bezoekers, die Demetrieff waren komen bezoeken.

De politie begreep echter volstrekt niets van de komst, de bedoelingen en de beweegredenen van dien geheimzinnigen Engelschen politie-beambte.

Men had reeds naar Scotland Yard geseind, en ten antwoord gekregen dat het niet onmogelijk was, dat er om dezen tijd van het jaar een paar detectives met verlof in Parijs waren, en dat men daar onderzoek naar zou doen. Men begreep echter volstrekt niet wat zulk een detective tijdens zijn vacantie met een politiepenning moest uitvoeren, daar in Londen, en verzocht om een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving.

En toen Raffles die las, glimlachte hij. Want de portier had hem toebedeeld met lichtbruine oogen, en hem niet zoo heel groot gevonden! Hij had een kastanjebruine overjas gedragen, zeide de man — en het was een beige regenjas, en Raffles had ze ook niet aan gehad, maar over zijn arm gedragen!

— De waarde van getuigenissen! zeide hij met een spottend glimlachje tot Brand, na hem het desbetreffende fragment uit het verslag, dat ruim twee kolommen besloeg te

hebben voorgelezen.

— En waar ging eigenlijk het proces om ?

— Politiek, zooals ik al dacht — maar politiek met een zeer onsmakelijk luchtje ! De diplomatie in haar afschuwelijksten vorm — in den vorm namelijk van spionage ! De getuige, die den dood vond heet Michael Panitsch en de twaalf mannen die in de beklagdenbank zaten werden er van beschuldigd, een inbraak te hebben voorbereid en ook gedeeltelijk te hebben doen slagen in het gebouw van de Poolsche Ambassade.

Brand keek een oogenblik in gedachten verzonken voor zich uit, en vroeg toen, plotseling het hoofd weer opheffend :

— Heeft de politie eenig spoor ontdekt ? Heeft zij aanknoopingspunten ?

— Voor het oogenblik zeer weinige. Natuurlijk doet zij onderzoek in de kringen der Russen, die hier vertoeven, royalisten, zoowel als communisten. Maar daarvan zijn er hier in Parijs duizenden — en misschien een even groot aantal vertoeft hier, of in de onmiddellijke omgeving, zonder dat de politie het weet, of tenminste op de hoogte is van hunne bedoelingen. En wat helpt zulk een onderzoek ook, als men met zulk een vaag signalement moet werken !

— Hebben de beklagden niets los gelaten ?

— Geen woord ! Het was alsof zij nauwelijks verrast waren door den plotseligen dood van dien getuige. Blijkbaar hadden zij het verwacht. Zij bleven volkomen rustig — en glimlachten ! Het ergste is, dat die man met het kale hoofd ongeveer de eenige schijnt te zijn geweest, die bijna alles afwist van het complot — en nu hij van het tooneel is verdwenen, kon het wel eens zeer moeilijk blijken, de aanklacht te handhaven. Het blad, waarin ik dit lees, spreekt de vrees uit, dat men althans het meerendeel van de beschuldigten eenvoudig weer op vrije voeten zou moeten stellen, daar de geheele beschuldiging nu in de lucht hangt.

— Maar men moet dien bewoner van de kamer in „De Roode Leeuw” die recht tegenover het Paleis van Justitie lag, toch kunnen terugvinden !

— Men doet er tenminste zijn best voor ! Maar natuurlijk wordt die man door zijn partij-gangers zorgvuldig verborgen gehouden, totdat de eerste opwindig wat bedaard is, en dan zullen zij hem wel weer over de grens zien te smokkelen. Ik lees hier, dat de politie al een twintigtal logementen zorgvuldig heeft doorzocht, waar veel Russen wonen. Enkelen daar-

van zijn ook gearresteerd en geconfronteerd met den hotelportier, maar die was pertinent in zijn verklaringen dat geen van allen zijn huurder was.

— En wat zijn onze plannen ?

— Die zijn heel eenvoudig, Brand. De schuldigen terug vinden ! En ik weet zeker dat dat voor mij minder moeilijk zal zijn, dan het voor de politie is, want ik ken hun uiterlijk — tenminste van twee hunner. Ook ik heb den huurder alleen maar een kort oogenblikje op den rug kunnen zien.

— En als wij hen gevonden hebben ?

— Dan zullen zij hun straf niet ontloopen !

— Wij zullen dus voor voorzienigheid spelen ?

— Dat zullen wij — maar niet zonder stof-felijke belooning, Brand ! Deze soort spionnen worden steeds gesteund door lieden, die achter de schermen blijven, maar die de beschikking hebben over onbeperkte fondsen — die niets anders zijn dan het geld van den staat, tenslotte ! Om nog duidelijker te spreken, met het geld van den als citroen uitgeknepen belasting-betaler wordt ook de spionage betaald ! Er bestaat bijna geen land of de regeering ervan moet een deel van haar inkomsten uittrekken ter betaling van de spionnen — maar dat heeft natuurlijk een geheel anderen naam, en vruchteloos zou je die bedragen op de diverse begrotingen zoeken. Officieel ken geen enkele regeering het instituut der spionage — en als die in nood verkeerden, als zij aan het kortste einde trekken, dan worden zij eenvoudig verloochend. En daarom wordt het baantje ook zoo uitstekend betaald.

— Maar wat zijn in dit geval de spionnen voor lieden ? Zijn het Bolschewiki ?

— Dat kan niet anders, want zij werken stellig voor de tegenwoordige regeering te Moskou. Royalisten zijn het stellig niet. Wat zouden die kunnen doen met papieren, die in de Poolsche legatie gevonden worden ?

— Wat zouden die Russen doen, nu deze poging mislukt schijnt te zijn ?

— Geloof maar niet, dat zij het opgeven, Brand ! Dan ken je de vasthoudendheid en het taaie doorzettingsvermogen van de Moskousche heeren niet. Het schijnt iets van veel belang te zijn, dat zij in handen willen krijgen. En daarbij hoop ik hun weg te kruisen, met geen andere bedoeling dan eens te zien hoe het staat met hun geldbuidels. Want ik moet je verklaren dat ik mij er zeer weinig om bekommer, wat Rusland op dit oogenblik met

het Poolsche Gezantschap uitstaande heeft.

Raffles wierp weer een blik in zijn krant, las nog even, en zeide toen :

— Die Michael Panitsch schijnt een onsmakelijk heerschap te zijn geweest, en van den aanvang af met verraderlijke doeleinden zijn diensten aan den chef der spionage te hebben aangeboden. Men vertrouwde hem volkomen, en hij wist alles van de plannen der Russen af. Indien hij werkelijk had kunnen spreken zouden er zaken zijn geopenbaard, die voor de Sowjet-Republiek fnuikend geweest zouden zijn. Dat zij overal propaganda voor haar beginselen voert, weet het kleinste kind. Zij doet het in het geheim, en langs allerlei sluipwegen. Dat

kan haar recht zijn, maar de regeeringen der Westersche staten kunnen en mogen het niet dulden, dat spreekt evenzeer van zelf, en als zij bewijzen hebben, dat die propaganda inderdaad wordt gevoerd, dat er staatsambtenaren worden omgekocht, dat er in de fabrieken gesaboteerd wordt, alles onder Russischen invloed, dan worden er korte wetten gemaakt met de aanstokers. Panitsch had dit alles willen openbaren — een spits stukje lood in het hart heeft het hem onmogelijk gemaakt. Het geluk van den mensch hier op aarde schijnt hem met geweld, en met behulp van kogels en giftgassen te moeten worden ingestampt ! En nu gaan wij aan het werk !

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK IV.

DE SIGARET.

Er waren zes dagen verlopen sedert den sluwten moord op den getuige, en de politie was er ondanks al haar nasporingen niet in kunnen slagen de schuldigen te ontdekken. Het bleek dat de portier van het logement de eenige was geweest, die de twee mannen dien morgen had zien binnenkomen. En aan zijn persoonsbeschrijving had men bitter weinig. Men pakte een half dozijn magere en kleine Russen op, die heel slecht Fransch spraken — of dat tenminste voorgaven, en die zeer rustig als alibi opgaven „dat zij dien geheelen morgen wat gewandeld hadden.” Het tegendeel was niet te bewijzen. De portier herkende geen hunner pertinten — en toen herkende hij er eensklaps drie! Wanhopig moest de politie het heele stel weer laten loopen. En zij begon in te zien dat het een volkomen hopeloos geval werd. De huurder was eenvoudig onvindbaar, en scheen als door den grond te zijn gezakt.

Natuurlijk was zijn kamer grondig doorzocht, maar men vond er niets dat ook maar de minste houwvast opleverde — het bleek dat hij even voor het afgesproken uur zijn klein koffertje had gepakt, en dat had meegenomen naar de portierskamer, uit welker raam het doodelijk schot op den verklikker was gelost. Wat hij had achtergelaten waren eenige vodden zonder waarde, een gescheurde pyama, een paar oude sloffen met afgetrapte hielen, een stompje potlood.

Wat voor de politie de zaak nog raadselachtiger maakte was, dat men met geen mogelijkheid den zonderlingen Engelschen detective kon terug vinden van wien de portier gesproken had.

Scotland Yard wist van niets, en een grondig onderzoek had aan den dag gebracht, dat er wel een paar Londensche politiemannen met verlof in Parijs waren, en twee detectives in functie, maar geen van die menschen waren zelf: maar in de buurt van „De Roode Leeuw” geweest!

Dit alles werd natuurlijk in de bladen vermeld, en nevens de politie hadden de schuldigen alle redenen, zich ten zeerste te verbazen

over de komst van dien geheimzinnigen Engelschen politiemann, die naar hen gevraagd had. Die hij zelfs naar de bovenste verdieping had moeten volgen, die nooit meer werd terug gezien, en die waarschijnlijk het vernielen van het tusschendeurtje op zijn geweten had.

Het was op den avond van den zevenden dag, en de twee vrienden waren zelven geen stap verder gekomen in hun onderzoek, toen er iets geschiedde, toen zij beiden een van die gelegenheden binnen stapten, die de Parijzenaar zeer eigenaardig „Nachtdoozen” noemt — Boites de Nuit. Het zaaltje was gelegen ongeveer in het midden van den Boulevard Sebastopol, en het stond in een niet al te goede reuk bij de politie.

De eigenaar was een Italiaan, die het in zijn eigen land niet had kunnen uithouden, en van wien verteld werd, dat hij zijn liefje in een vlaag van jalouzie overhoop had gestoken. Verder werd er gefluisterd, dat hij er volstrekt niet afkeerig van was zich tijdelijk te ontfermen over allerlei kostbaarheden, door goede vrienden van hem gestolen uit de villa's en huizen der rijken, en die niet zoo gemakkelijk aanstonds aan den man zijn te brengen, zooals kostbare schilderijen, voorwerpen van oudheidkundige waarde en effecten.

Men trad van de straat af aanstonds in de danszaal, maar er was nog een tweede vertrek waar alleen de vrienden des huizes werden toegelaten, en dat men door een smalle, donkere gang moest bereiken.

Daar werd ook gedanst, maar bovendien gespeeld, en men zag daar veel en lang fluisteren door kerels met echte dieventronies, met de koppen dicht naar elkander gebogen over de tafeltjes, die vol wijnvlekken zaten.

In de zaal voor het groote publiek speelde een troepje nagemaakte Argentijnen, vijf koppen sterk, sommigen blond, anderen zwart als de nacht, en op verzoek kwamen die ook wel eens naar de achterzaal, als er daar weer iemand was, die geld had en een „mopje muziek” kon betalen.

En anders moest men het daar maar doen met

een man die harmonica speelde.

Het kon omstreeks een uur in den nacht zijn, en de muziek klonk al niet meer zoo helder en luid als in het begin van den avond, toen de deur naar buiten weer open ging, en twee vrouwen binnen traden, elegant gekleed, die buitengewoon sterk op elkander geleken.

Het was aanstonds te zien, dat zij tweelingzusters moesten zijn. Zij werden vergezeld door een elegant gekleeden, jongen man, die een beetje verschrikt rondkeek, als iemand die zich weinig thuis gevoeld in een nieuwe omgeving.

Hij kon nauwelijks twee- of drie-en-twintig jaar zijn.

De vrouwen hadden allebei een sigaret in den mond, en toen zij langzaam voorbij de kleine verhooging liepen, waarop de Argentijnen in hun schilderachtige costuums gezeten waren, drong een scherpe lucht in de neusgaten van den man, die op een groote luit tokkelde, en die een valsch accoord liet hooren, hetgeen hem een woedenden blik van den dirigent berokkende, de eenige van het troepje die zoo al geen Argen ijn, dan toch een bewoner van Latijnsch Amerika was, en die met rollende r's een paar hartige Spaansche vloeken gromde aan het adres van den onhandigen speler.

Die echter sloeg daar volstrekt geen acht op, maar volgde het kleine troepje met den blik, terwijl de twee vrouwen en hun begeleider langzaam door de zaal drentelden, dwars door de dansenden heen, om tenslotte plaats te nemen aan een tafeltje in een der hoeken, dat toevallig juist was vrijgekomen.

De Argentijn met de luit speelde nu weer naar behooren, maar hij hield geen oog van het tafeltje af.

Toen de muziek zweeg, de verhitte dansers naar hun plaatsen gingen, en de muzikanten een paar minuten rust hadden, bukte de man van de luit zich naar zijn kameraad, die de groote trom en de bekkens bediende, bracht zijn mond vlak aan diens oor, en vroeg fluisterend niet in het Spaansch, maar in het zuiverste Engelsch, dat men zich kan voorstellen:

— Heb je haar herkend?

— Op het eerste gezicht! kwam het antwoord even zacht.

— Ik wist ook wel dat ik mij eenige dagen geleden niet vergist had, en dat ik haar hier een paar malen had zien binnen gaan — steeds met dien melkmuil, die ook nu in haar gezelschap is! Maar heb je goed op haar metgezellin gelet?

— Natuurlijk! Als ik beschonken was, zou ik zeggen dat ik de vrouw dubbel zag, zoo zeer lijkt zij op haar. Het is stellig haar tweelingzuster!

— Mijn waarde — het is de man uit de huurkamer in „De Rode Leeuw”!

De man van de groote trom scheen moeite te hebben een kreet te bedwingen, staarde zijn vriend met groote oogen aan en vroeg toen fluisterend:

— Vergis je je niet? Je zegt, dat je hem alleen maar op den rug hebt gezien, en dat nog wel heel kort!

— Zoo is het! Maar ik heb zijn hand gezien, ik heb zijn ring in den vorm van een slang met robijneogen gezien — maar dat alles zou niet eens noodig zijn geweest, want mijn neus was gelukkig niet verstopt, dien morgen — en ik heb de zeer scherpe, prikkelende, eigenaardige lucht van haar sigaret geroken! Je zoudt vruchteloos trachten, *amice*, die soort sigaretten hier te koopen. Zij zijn niet te krijgen. Ik ben er zeker van, dat zij die dingen zelf rolt van een paar soorten tabak, die zij door elkander mengt, en dat is heel onverstandig van haar — want nu weet ik volkomen zeker dat die vrouw die daar zit — je kunt van hier het fonkelen van de kleine oogjes van de slang zien! — de bewoner van de kamer is — die de twee moordenaars naar den zolder den weg wees! Herinner je, dat ik je vertelde, dat de schutter zeide: „Houdt op met dat dampen, *Anna!*”

— Maar mijn hemel — die had een aankomend kneveltje! Op dat punt was de portier zeer stellig in zijn verklaringen!

De luit-man haalde de schouders op, en zei:

— Brand, ik draag ook wel eens een knevel! Het ding was natuurlijk aangeplakt. Heb je vergeten dat er ook sprake was van een zachte huid, een tengere gestalte, grijsblauwe oogen?

De ander zweeg. En voor hij weer iets kon zeggen had de dirigent weer zijn viool in de hoogte geheven, en met een woedenden, beukenden slag op zijn groote trom maakte de zoogenaamde Argentijn een einde aan het onderhoud.

Het was louter toeval geweest, dat Raffles en Brand twee dagen tevoren zoo gemakkelijk een plaatsje hadden kunnen krijgen in het zoogenaamde Argentijnsche Ensemble. Twee van de leden hadden tijdens de souper-muziek hooglopende ruzie gekregen, naar aanleiding van het zwartoogige buffetmeisje, de een had een mes getrokken, de ander had zich ver-

dedigd met het wapen, dat hem het beste en het bruikbaarste toescheen, namelijk zijn saxofoon, en hij had er zijn medeminnaar een gat mee in het hoofd geslagen — jammer genoeg juist op het oogenblik, dat hij diens mes tusschen de derde en vierde rib kreeg.

De dirigent zag in, dat zij in dien toestand onbruikbaar waren en zocht zeer laconiek naar plaatsvervangers. Raffles, die de zaal reeds een paar dagen lang in het oog hield, omdat hij er in het langsgaan en met een schok van verbazing de mooie Russin had zien binnentreden, die hij nu al een week zocht, bood zich aan, speelde wat, en werd onmiddellijk tezamen met Brand in dienst genomen.

Aldus vonden de beide vrienden een schitterende gelegenheid onopvallend, en zonder dat het argwaan kon baren iedereen in het oog te houden en te bestudeeren, die het zaaltje binnen kwam. Want zij zaten op een podium en konden dus gemakkelijk het geheele vertrek overzien, van begin tot einde.

Op zijn beurt trok Raffles, met zijn prachtig gebouwd lichaam, zijn doordringende, grijze oogen en gestoken in een der flatteerende uitrustingen van fantasie-gaücho, heel wat vrouwenoogen tot zich.

Dat liet hem vrij onverschillig, tot op het oogenblik, dat ook de twee tweelingzusters hem met meer dan gewone aandacht begonnen op te nemen.

Dit viel weinig in zijn smaak, en hij poogde zich te verbergen, zoo goed als het ging, achter een van de beide groote palmen in houten kuipen, die waarschijnlijk bedoeld waren als vertegenwoordigers van de Argentijnsche Flora.

Maar zoodra het jonge mensch in de dure kleeren zich wat ongeduldig toonde, omdat hij veronachtzaamd werd, boog de vrouw met de slangenring zich naar hem toe, lachte tot hem met al haar schitterend witte tanden ontbloot, en dan scheen hij weer geheel overwonnen te zijn, streelde zachtjes haar hand, en poogde nu en dan zelfs haar fijne vinger-toppen te kussen.

Toen de dans weer geëindigd was, vroeg Brand zacht :

— Wie is die jongen toch, met wien zij zich nu al een paar malen vertoond hebben ?

— Ik weet het niet — maar hij is heel stellig geen Franschman ! Dat is duidelijk te hooren aan zijn accent. Een Rus misschien ?

— Wellicht een Pool ?

Er voer een schok door Raffles, en hij keek wat scherper naar den jongen, die daar absinth

dronk als of het water was.

Wij moeten dat eens nader onderzoeken ! zeide hij langzaam. Die jongen is smoorlijk verliefd op een van de vrouwen — die met de grijsblauwe oogen. Als het kan, Brand, moeten wij hen vannacht nagaan.

Op dit oogenblik ging de deur weer open, en een groote, zwaar gebouwde man kwam binnen, met zijn hoed schuin op het hoofd. Hij was in smoking en het kledingstuk spande om zijn machtige schouders en reikte nauwelijks tot zijn dikke, behaarde polzen.

Hij scheen een weinig aangeschoten te zijn, en keek met kleine, diepliggende glurende oogjes rond.

Raffles was te goed bekend in de wereld van den gehandschoenden vuist, om den man niet aanstonds te herkennen. Het was Armando Pronto, de Portugeesche Zwaargewichtbokser, ook al weder een van die duur betaalde beroepsvechters, wier beenen slechts met moeite den last der weelde kunnen dragen, en die maar al te bereid zijn om te vergeten, van hoe korten duur het leven van een bokser is — tenminste zijn boksend leven !

Hij had een paar fraaie overwinningen achter den rug, hij had in weinige maanden een half millioen francs verdiend — hij had het er eens goed van genomen, en het gevolg was dat hij reeds twee keeren het onderspit had moeten delven tegen boksers van een geringere klasse dan hij, maar die zoo verstandig waren, een geregeld leven te leiden, voortdurend te oefenen en Wijntje en Trijntje verre van zich te houden. Hij verloor van verstandige knapen die wisten, dat een bokser op zijn dertigste jaar oud is, en dan zijn kapitaaltje bijeen gebokst moet hebben.

Hij scheen zeer bepaald naar iets of iemand te zoeken, kreeg de twee schoone Rusinnen in het oog en hij stevende dadelijk op het tafeltje toe met een breeden grijns om zijn dikke lippen.

Toen hij voor het tafeltje stond maakte hij een soort van buiging, zich niet bekommerend om de booze blikken van de beide vrouwen en het hooghartig gekijk van den jongen man, en zocht naar een stoel.

Er was er echter geen, en hij tikte onbeschaamd den knaap op den schouder en zeide zeer luid :

— Mijnheer zal zijn plaatsje wel voor mij willen inruimen ? Ik ken een van de dames, en ik zou wel wat willen uitrusten !

De jongen werd bleek, maar hij bleef zitten, en zei bedaard :

— Ik denk er niet aan, voor U op te staan, mijnheer! Waarom zou ik?

— Wel, omdat ik het verzoek! zeide de Portugees, wiens kleine oogjes boosaardig begonnen te flikkeren. En het is niet mijn gewoonte, om te verzoeken. Je moet weten, dat ik het recht heb, om te bevelen. Ik ken deze dame, ik ken jou volstrekt niet, en dus kort en goed, hoepel op!

Voor het eerst sprak een van de beide vrouwen. Het was die met de grijsgroene oogen. Het was de vrouw die Raffles als het ware in het voorbijgaan in dit avontuur had betrokken, toen zij, in een wolk van fijn parfum, langs de tafeltjes ging van het kleine café aan den boulevard. Haar stem klonk scherp, toen zij zei: haar gelaat opheffend naar dat van den bokser:

— Ik verzoek je te zwijgen, Armando, en heen te gaan. Deze heer is een vriend van mij, en je moet van avond je heil maar ergens anders zoeken.

— Daar heb ik geen lust in! riep de bokser, met een onheilspellenden blik in de richting van den eleganten knaap.

— Je zult het toch niet wagen, tegen onzen wil bij ons te komen zitten?

— Daar is niet heel veel moed voor noodig! hoorde de Portugees. Ik wil bij je komen zitten — maar zonder dien melkmuil naast mij!

— Dan dwing je ons op te staan, en dit café te verlaten! hernam de vrouw, die bleek van woede was geworden.

— Dat zou je weinig helpen, schatje, want ik zou je nalooopen als een hondje, en op straat zou ik dat bleeke mispunt daar tot moes slaan!

De beide vrouwen waren reeds half opgezezen, en keken hulpeloos rond. Het was alsof zij bijstand zochten, maar zij konden immers wel begrijpen, dat niemand van de aanwezigen het zou wagen, partij voor haar te kiezen tegen dien geweldenaar met zijn mokerende, ijzeren vuisten.

Maar plotseling klonk een rustige stem bij haar die zeide:

— Als gij wilt vertrekken, madame, ga dan gerust Uw gang. Deze heer denkt er niet aan, het U lastig te maken, ik ben er zeker van.

De vrouw keek terzijde, en zag den Argentijn die de guitar bespeelde, naast haar staan.

De bokser eerst volmaakt verbluft, nam den guitar-speler van het hoofd tot de voeten op, en barstte toen in een schaterlach uit, die tamelijk valsch klonk.

Die vreemdeling was zeker een half hoofd

kleiner dan hij zelf, en weliswaar stevig gebouwd, maar toch niet te vergelijken met zijn eigen kolossaal lichaam. En dan die handen! Die witte handen, week en zacht, en gewend om de snaren te betokkelen!

Het was om er de tranen van in je oogen te krijgen!

Hij stak zijn hand uit om den indringer eenvoudig op zij te schuiven, maar bemerkte tot zijn verbazing, dat dat veel minder gemakkelijk ging dan hij gedacht had. Hij moest heel hard duwen, en dat maakte hem driftig. Zijn kleine oogen schoten vonken, toen hij hem nijdig toebeet:

— Ga op zij, en bemoei je er niet mee. Jouw plaats is daar op het podium — kunstenmaker!

Inderdaad hadden ongeduldige dansers reeds om muziek geroepen, en de wanhopige dirigent wenkte driftig en woedend in de richting van zijn luitspeler, die echter niets scheen te zien.

Van den man, die den trommel bespeelde, was in geen velden of wegen iets te bespeuren.

Er dansten echter maar zeer weinig menschen, want het overgrote deel wachtte met een soort van ziekelijke nieuwsgierigheid af, hoe deze twist zou eindigen — of beter gezegd, wanneer die onbeschaamde Argentijn met platgeslagen neus of verbrijzelde kaken in een hoek zou liggen.

Er gebeurde echter niets van dien aard.

Raffles had zich overtuigd, dat hij ruimte genoeg had, toen schoof hij haastig de stoelen van de twee dames achteruit, en zeide kalm:

— U kunt gaan, waar het U belieft! Deze kerel zal het U niet lastig maken! En mijnheer blijft natuurlijk bij U!

Met een woedenden schreeuw deed Armando een greep naar den kraag van den jongen man, die nu heel bleek was, maar hij greep mis, want Raffles sloeg met kracht den arm weg.

Toen sloeg de Portugees met een verachtelijke onverschilligheid naar het gelaat van den bemoeial.

Dat werd zijn ongeluk. Wie weet, als de man er dadelijk ernst van gemaakt had, en frisch hard had toegeslagen, alsof hij een gelijkwaardig tegenstander tegen overzich had, dat het geval anders zou zijn geëindigd.

Zooals het nu was, kreeg Armando een vuistslag op het oog, die hem talrijke hemellichamen deed onderscheiden, vergezeld van vurige strepen, en het slotstuk van een vuurwerk.

Dol van woede en half verblind sloeg hij nogmaals toe, en miste.

Een kwart van een seconde na dien slag mat hij den vloer, met zooveel dreunend geweld, dat het wel geleek, alsof er een eik, bij den wortel aangetast, terneder stortte.

Hij nam twee tafeltjes in zijn val mee, met alles wat er op stond, benevens drie bezoekers die niet al te vast op de been stonden.

En drie meter van de plek waar hij dien prachtigen stoot had opgelopen, die hem voor tien minuten al het aardsche leed deed vergeten, opende Raffles de deur met een buiging, en haastig ontglipte het drietal de straat op.

— En hun vertering ? gilde de kellner, die bediend had.

Raffles stak de hand in den zak van zijn wijden, in hooge laarzen stekenden pantalon van witte zijde, haalde er een geld tuk uit, wierp het den kellner toe, en zeide heel kalm tot den verbluften dirigent, die hem met een schuin oog aankeek :

— Ik ben tot Uw dienst, mijnheer. Als ik mij niet vergis waren wij aan de tiende maat van het scherzo !

Wilt U een rijke onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

TWEDE MINUTEN TE LAAT.

Raffles tokkelde het scherzo nog kalm uit, en toen zeide hij dat hij zich onwel gevoelde, legde zijn instrument neer, verklaarde den woedenden dirigent, dat hij zich misschien van een anderen luitspeler zou moeten voorzien en ging zich haastig verkleeden in het gemeenschappelijke kamertje, dat daartoe was aangewezen.

Juist toen hij in de frissche nachtlucht trad kwam daarbinnen de bokser weder bij kennis duizelig nog en toen hij begreep wat er gebeurd was, zwoer hij wraak, en strompelde het nachtlokaal uit, tot veler opluchting.

Raffles zag hem zelfs nog in de verte met wankelende schreden op een taxi toestappen, en hij glimlachte. Hij had zich een onverzoeilijken vijand gemaakt — maar het was niet heel waarschijnlijk, dat die Portugees nog ooit gelegenheid zou krijgen zich te meten met den Argentijnsche luitspeler, want dien laatste zou Raffles van het tooneel moeten laten verdwijnen, dat begreep hij wel. Anders kwam er misschien nog een politiezaak van, en dat wilde hij tot iederen prijs vermijden.

Hij keek op zijn horloge, en wandelde toen op zijn gemak naar het kleine logement, dat Henderson, Brand en hij sedert een paar dagen bewoonden, voorzien van papieren, waarop de politie onmogelijk iets kon hebben aan te merken.

Zij stonden er te boek als reizende artisten.

Toen Raffles op zijn teenen langs de deur van de kamer liep, waar de reus sliep, glimlachte hij al weder, voor den tweeden keer, dien avond. Hij hoorde de zware, regelmatige ademhaling van zijn trouwen helper, die dus gedaan had wat hij hem had bevolen, en zich ter ruste had begeven.

Een deur verder trad hij zijn eigen, eenvoudig logeerkamertje binnen, overtuigde zich voor den spiegel, dat zijn grime niets geleden had, en wachtte.

Hij wachtte met het geduld dat hem altijd eigen was, denkende aan dingen die volstrekt niets te maken hadden met zijn leven van nu, zijn wilde avonturen, zijn stoutmoedige ondernemingen.

Hij dacht bij zulke gelegenheden aan het verleden, en niemand kwam ooit te weten, waaruit die gedachten bestonden.

Hij had al bijna uren lang onbeweeglijk zoo gezeten toen er haastige stappen naderden, en er op zijn deur werd geklopt.

— Iemand voor U aan de telefoon, mijnheer ! kwam de nachtportier zeggen.

Snel liep Raffles hem voorbij, de trap af en naar de vestibule.

Hij trad het kleine telefoonhokje binnen en herkende aanstonds de stem van Brand. Vlug wisselden zij de overeengekomen wachtwoorden, teneinde er volkomen zeker van te zijn dat zij werkelijk met elkander spraken, en toen klonk de stem van Brand zacht in het toestel :

— Ik weet waar zij woont en hoe zij heet ! Haar naam is Karin Marineff. Haar tweelingzuster heet Anna. De jongen, die van nacht bij haar was in het nachtlokaal heet Paul Stygorski. Hij maakt deel uit van het Poolsche Gezantschap.

— Prachtig ! Hoe weet je dat alles ?

— De portier van haar huis vertelde het mij. Natuurlijk nadat ik zijn tong had losgemaakt met een paar biljetjes ! Hij bezoekt haar wel eens, die jonge Pool, en het schijnt dat hij krankzinnig verliefd op haar is. Zij echter houdt zich op een afstand, tenminste als ik mijn portier mag gelooven.

— Waar zijn zij nu ?

— In haar woning ! De zuster met de scherpe sigaret is echter weggegaan.

— Waar is die ?

— In de Rue Caumartin. Een heel oud huis.

— Waar telefooneer je mij ?

— Uit een nachtkroeg ! Maar vanwaar ik sta, kan ik haar deur heel goed in het oog houden !

— Hoe zijn zij naar huis gegaan ?

— Met zijn auto ! Hij moet heel rijk zijn, naar het schijnt. Hij heeft haar al overladen met geschenken, maar het brengt hem niets verder. Is die zaak met dien dollen stier goed afgelopen ?

— Uitstekend — tenminste voor mij ! Hij was wat al te onverschillig in zijn gebaren, en

dat werd hem noodlottig! Blijf de deur in het oog houden, Brand, en laat de jongen je niet ontsnappen! Het bevalt me volstrekt niet dat die twee zoo intiem zijn. Het is veel betekenend, dat hij juist aan de Poolsche legatie is verbonden.

— Ik zal er voor zorg dragen. Ook naar mijn meening is — — Daar gaat de deur open! Vlug — vlug — wat moet ik doen?

— Ga hem na, zie waar hij blijft, en komt het mij in ons hotel rapporteeren! Heb je een auto?

— Ja, die staat op den hoek! Ik maak dat ik weg kom! Tot straks!

Raffles hing de telefoon aan den haak, gaf den nachtportier een fooi, liet zich wat eten brengen op zijn kamer, en begon opnieuw te wachten.

Er verliep thans 'n kleine drie kwartier, alvorens Raffles de hem zoo welbekende lichte stappen van Brand op de gang hoorde.

Het was toen juist twee uur in den nacht.

De deur ging open en Brand trad binnen.

Op fluisterenden toon zei hij:

— Ik weet waar hij is! Ik heb zoo vlug mogelijk gereden. Hij bevindt zich in het gebouw van het Poolsche Gezantschap!

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich samen, en hij stond vlug op.

— Was hij alleen?

— Neen, Karin was bij hem! Zij zijn weggereden in zijn auto.

— Het is duidelijk, dat zij hem niet uit het oog durft verliezen, mompelde Raffles. Ik kan mij nog niet voorstellen, wat het is, maar ik heb een boos vermoeden! Heb je hen het gezantschapsgebouw zien binnen gaan?

— Ja.

— Zij zijn toch niet zoo onbeschaamd geweest, met zijn auto tot voor de deur te rijden?

— Neen! Beiden stapten uit zijn wagen zeker wel drie straten verder, en zij zijn ook niet de hoofddeur ingegaan, maar de deur voor de leveranciers, waarvan hij blijkbaar een sleutel had. Het is een heel groot, ouderwetsch gebouw, met een afzonderlijke, zeer hooge deur voor de bezoekers en het personeel. Wat verder is een lage deur, naast de portiersloge.

— En die is hij binnengegaan?

— Ja. Ik zag het van uit mijn schuilplaats. Natuurlijk was ik ook dadelijk uit mijn auto gestapt, zoodra hij de zijne liet stil staan.

— Het is duidelijk dat dit van te voren is verzonnen en uitgewerkt, zeide Raffles naden-

kend. Het is onmogelijk, Brand, dat hij daar met goede bedoelingen binnen gaat! Met die vrouw nog al! Waar woont de Poolsche Gezant?

— In de Rue de Rivoli niet ver van het Louvre. Het is voor hen een gunstige omstandigheid, dat die straat maar een rij huizen heeft, daar de tegenovergestelde zijde gevormd wordt door den reusachtigen tuin der Tuille-rieën.

— Wij moeten er onmiddellijk op af, Brand. Het kan bijna niet anders of de jongen steelt daar iets. En hij steelt het voor haar! Hij is zelf zeer rijk — geld kan hij er dus onmogelijk zoeken. En toch is het iets van groote waarde, en hij moet den nacht uitkiezen, om het zich toe te eigenen. De vrouw echter maakt deel uit van den troep, die reeds een mislukten inbraak in hetzelfde huis heeft gepleegd, met een doel dat zoo helder is als de dag. Het is een publiek geheim, dat Polen pas kort geleden een of- en defensief verbond heeft gesloten met Frankrijk. Rusland kan niet anders denken of dat verbond is tegen de nog jonge republiek gericht. Het moet er heel wat voor over hebben, dat verdrag, of een copie er van in handen te krijgen.

— Je moet gelijk hebben! Edward, riep Brand opgewonden uit. Als wij het willen voorkomen, zullen wij ons moeten haasten. Want de gevolgen van dien roof zijn niet te overzien! Zal ik Henderson wekken?

— Waartoe? Wij kunnen het zeer gemakkelijk met ons beiden af! Vlug, voor zij het stuk in veiligheid kan hebben gebracht.

— Hij zal op zijn belooning aandringen, Edward.

— Daar heeft hij dan duur, zeer duur voor betaald! O vrouwen, bron van alle misdaad hier op aarde! zeide Raffles op bitteren toon. Voortgemaakt, Brand! Je auto wacht toch?

— Twee huizen verder! Een briefje achterlaten voor Henderson?

— Ook dat komt me geheel overbodig voor! Morgen zullen wij het onzen braven vriend in geuren en kleuren mededeelen — en ook, naar ik hoop, hoe wij geslaagd zijn, en dien schandlijken diefstal voorkomen hebben, die het leven van dien knaap volkomen tegronde moet richten. Want hij is een dwaas, en een onmondig kind, als hij gelooft, zooiets verborgen te kunnen houden, of de schuld op den „grooten onbekende" den beroemden X. te kunnen werpen.

— De jongen moet krankzinnig zijn geweest!

— Waar was ook weer haar huis?

— Reu Caumartin, no. 17! Het is tamelijk dicht bij den boulevard Hausmann.

Toen zij zachtjes, na voor de veiligheid hun revolver bij zich te hebben gestoken, de kamer verlieten, en langs de deur van Henderson slopen, zeide Raffles glimlachend:

— Onze brave reus slaapt rustig!

— Ik hoor hem anders niet snurken — en dat is een van zijn weinige fouten! zeide Brand lachend.

En daarop gingen zij haastig verder, daalden de trap af, dischten de nachtportier wat op en stapten een oogenblik daarna in de auto, dien Brand dienzelfden dag gehoord had.

De rit duurde ongeveer twintig minuten en er werd niet veel gesproken. Slechts eenmaal vroeg Raffles:

— Ben je mij komen waarschuwen, zoodra je die twee het huis van den Gezant zag binnen gaan?

— Onmiddellijk daarna!

— Des te beter! Als hij het stuk moet overschrijven, kan hij er nog onmogelijk mee klaar zijn, en als hij het steelt, zooals het daar ligt, dan moet hij het toch tenminste uit een brandkast halen! En dat gaat niet zoo vlug. De Gezant woont immers in hetzelfde huis?

— Op de tweede verdieping. Op de eerste verdieping en gelijkvloers zijn de werkkamers van het vrij talrijke personeel. De portier zeide mij dat Paul Stygorski ondanks zijn jeugd een vrij aanzienlijken post bekleedt. Een post van vrouwen.

— Die dwaas — alles weg te werpen, zijn toekomst, zijn kans op geluk, zijn naam, ja zijn eer, — terwille van een korstondig zingebot, en zelfs dat wordt hem misschien nog ontroofd, als ik in die oogen van die vrouw heb kunnen lezen!

De auto snelde, door Brand bestuurd, langs de Seinekade, stak het wereldberoemde plein over, de Place de la Concorde heet, en bereikte het begin van de Rue Rivoli.

De plek was wel zeer gunstig om ongemerkt het huis van den gezant in het oog te kunnen houden, zooals Raffles spoedig bleek.

Over vrij groote lengte immers bezit deze befaamde straat een winkelgalerij, die op dit uur van den nacht zeer donker was. Daar waar de bogen, zwaar massief, ophielden, kon men duidelijk het groote huis zien, opgetrokken van graniet en grijze steen.

Voorzichtig reden zij voort, totdat Raffles zachtjes zei:

— Daar zie ik een auto stil staan, in de

schaduw van de laatste gemetselde bogen.

— Dat is de zijne, riep Brand opgewonden.

— Stop dan! Plaats de auto in deze donkere zijstraat, maar vooral niet te ver. Zoo is het goed.

De twee mannen stapten uit, en staken de straat over, totdat zij zich bevonden in de schaduw van den vrij hoogen muur, die den hoog gelegen tuin van de Tuillerieën op deze plek afsluit van den rijweg.

Schuin tegenover het huis van den gezant stond een lantaarn, en zij konden duidelijk de kleine deur zien, die Brand had vermeld.

Zij konden ternauwernood vijf minuten op die plek hebben gestaan of de deur werd heel voorzichtig en langzaam geopend, en zij zagen den vorm van een hoofd, dat naar buiten werd gestoken.

Blijkbaar overtuigde zich iemand, of de weg veilig was.

Er reed een taxi voorbij, toen een eigen auto, en toen het stil was, kwamen een man en een vrouw vlug te voorschijn, en liepen snel toe op den prachtigen, gesloten wagen, die een twintigtal meters verder te wachten stond. De man droeg iets onder zijn arm, dat er uitzag als een aktentasch.

Raffles was van plan geweest om hem tegemoet te snellen, maar daartoe was het reeds te laat, want hij was nog niet half de straat over of de auto reed weg.

— Naar onze wagen! zeide hij, zich zelf verwenschend omdat hij niet vlugger had gehandeld.

De twee mannen vlogen den hoek om, sprongen in hun auto, en Raffles zelf stuurde nu den wagen.

Zij kwamen nog juist bijtijds, om de lichtgrijs gelakte auto van Stygorsky in de richting van het Louvre te zien wegrijden.

Het was een groot geluk dat Brand een snellen wagen had uitgezocht, en het duurde niet zoo lang of zij waren den grijzen auto tot op een honderdtal meters genaderd.

De rit kon omstreeks een kwartier geduurd hebben, toen de auto met het geheimzinnige paar plotseling stil stond.

Onmiddellijk remde Raffles en vroeg ongeduldig:

— Wat beteekent dat? Waarom stoppen zij?

— Dat is zijn huis!

— Prachtig! Daar zullen zij binnen gaan! riep Raffles verheugd uit. Dan is het in een oogenblik afgeloopen, en ik zal dien jongen

domoor eens onder handen nemen!

Maar er geschiedde heel iets anders dan de beide vrienden verwachtten.

Stygorski was uitgestapt, en liep om den auto heen, blijkbaar om de deur met zijn huissleutel te gaan openen, want onder het loopen sloeg hij zijn jas terug en scheen in zijn zak te tasten.

Maar hij was nog niet bij de monumentale deur, of de grijze auto sprong als het ware vooruit.

De jongeman gaf een schreeuw maakte een gebaar van wanhoop, snelde tien, twintig meter als een pijl uit den boog achter den wegilenden auto aan, maakte toen een gebaar van krankzinnige woede en wanhoop, en leunde wankelend tegen een lantaarnpaal.

— Stap uit, Brand, en bemoei je met dien jongen! Ik ben zeker dat hij nu denkt over iets nog veel erger dan wat hij gedaan heeft! Belet hem dat en zeg dat wij zullen trachten, dat vervloekte verdrag terug te krijgen, dat hij in de auto heeft achtergelaten! Ik ga die slang achterna!

Raffles had nog niet uitgesproken toen Brand reeds uitstapte en zoo snel hij kon toeliep op den jongen Pool, die geheel versuft scheen te zijn.

Als in een flits zag Raffles voor een korte

poos zijn doodsbleek gelaat met de witte, trillende lippen en de waanzinnige oogen, en toen besteedde hij al zijn aandacht aan de auto van de verraderlijke vrouw, die maar al te goed geslaagd was in haar plan.

Zij had den ongelukkigen knaap gepaaid met zoete beloften, en nu was zij waarschijnlijk voornemens, zoo snel mogelijk met het verdrag te vluchten.

Zij reed veel harder dan Stygorski gedaan had, en Raffles had de grootste moeite, althans den afstand niet te laten verminderen, die hem van het wild scheidde.

Bij het begin van de Rue Caumartin gekomen, bemerkte hij dat hij den auto onmogelijk meer zou kunnen inhalen.

Die was hem ver vooruit, en tot overmaat van ramp moest Raffles bemerken dat de wijzer van den benzinemeter tot op nul was gedaald.

De auto liet een geluid hooren als een zucht, waarschijnlijk omdat zij haar meester op een zoo ongelegen tijdstip in den steek liet, en stond toen onherroepelijk stil.

Raffles stapte uit, en begon als een haas de straat in te loopen, die geheel verlaten was op dit late uur.

Maar hij kwam te laat. Leeg en verlaten stond de grijze auto naast het trottoir.

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigare van de gentleman „de Dubec-sigareet”

▼

HOOFDSTUK VI.

HET OUDE HUIS.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken liep Raffles op het huis toe, dat het nummer 17 droeg. Het scheen volkomen in duisternis gedompeld te zijn. Het lag geheel afgezonderd van de andere huizen, rechts was een soort van zeer smalle steeg of slop, niet breeder dan een meter, en links bevond zich een kleine tuin, omgeven door een hooge muur.

Het was een huis, waarvan de straatdeur ook onmiddellijk op de straat uitkwam, dus zonder een binnenplaats, zooals zoovele Parijsche huizen hebben. Het moest zeer oud zijn, en Raffles meende zich te herinneren, terwijl hij reeds de steeg inliep, waar het stikdonker was, ergens te hebben gelezen, dat het huis omstreeks het midden van de zeventiende eeuw een tijdlang bewoond werd door den Rooden Kardinaal, den geduchten Richelieu. Toen hij het slop teneinde was bemerkte hij dat hij niet verder kon. Een hooge muur sloot het steegje af.

Hij keek naar boven, en zag de takken van een zwaren eik afsteken tegen den nachthemel.

Achter het huis bevond zich dus blijkbaar ook een tuin, die zich eveneens uitstreekte achter het perceel, hetwelk van no. 17 door de smalle insnijdingen gescheiden was.

Raffles schatte de hoogte van den afsluitingsmuur op iets meer dan drie meter. In den zijgevel bevonden zich twee rijen vensters — maar uit de laagste kon men juist even over den muur heen zien, hetgeen wil zeggen, dat die zich vier meters boven den grond bevonden.

De toestand kon werkelijk zeer ongunstig genoemd worden — tenminste beschouwd van het standpunt van een man, die tot iederen prijs na middernacht een huis wil binnen gaan, waarvan de bewoners hem waarschijnlijk zeer onvriendelijk zouden ontvangen, indien zij slechts kennis hadden gedragen van zijn bezoek.

Maar Raffles was een vindingrijk man. Hij zag dadelijk, dat de muur volkomen onbeklimbaar was, die het slopje afsloot, evengoed als

de gladde zijgevel van No. 17.

Anders echter was het gesteld met dien van het belendende huis.

Raffles merkte dra de laatste vensters, die alle met ijzeren luiken gesloten waren, versierd waren met krullen van hardsteen, waaruit men gevoegelijk kon afleiden dat ook dit huis van ouden datum was.

Verder waren er ouderwetsche muurankers, fraai bewerkt, die tot steun konden dienen.

En voorts had Raffles nog enkele instrumenten bij zich, die van pas konden komen.

In zijn platte lederen tasch die verscheiden gereedschappen bevatte, vond hij een paar stalen drevels en een hamer met korten steel.

Op een hoogte van een meter boven den grond ongeveer sloeg hij den drevel met een enkelen, maar krachtigen slag van den hamer in de kalk tusschen twee steenen van den afsluitmuur, en meer bleek hij niet noodig te hebben. Hij plaatste zijn rechter voet op de vensterbank van het laatste raam, dat dus het dichtst bij den hoek was, en daarop zijn linker voet op den stalen drevel, en onmiddellijk tilde hij zijn rechter been weer hooger op, zoodat het steun kreeg op het onderste muuranker. Hij kon nu gemakkelijk een krul van de bovenste raamomlijsting vastgrijpen, en zich nog wat hooger optrekken — en in een ommezien was hij twee meter boven den beganen grond, en kon zich met een behendigen zwaai boven op den muur slingeren.

Hij bevond zich toen als het ware midden in den kruin van den zwaren eik.

Een blik op de zijvensters van het geheimzinnige huis bracht hem tot de slotsom, dat het zeer moeilijk en tijdroovend zou zijn, hier binnen te dringen, al zag hij dat hij het dichtstbijzijnde gemakkelijk zou kunnen bereiken. Alle waren voorzien van sterke, goedsluitende, ijzeren rolluiken, die de ouderwetsche houten hadden vervangen.

Maar de zware eik stond juist midden op den hoek van het huis, en Raffles hoopte, dat een van de zware, onderste takken hem wel op een gunstiger plaats zou brengen.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn. De tak dien hij volgde, boog zich om den hoek van het huis heen, liep omhoog, en eindigde op omstreeks een meter afstand van de fraai bewerkte, ijzeren leuning van een rond balkon, aan den achterkant van het huis.

Van deze natuurlijke brug maakte Raffles gebruik, tot hij niet verder kon. Want de tak begon te zwiepen, en er viel niet aan te denken hem als steunpunt voor een sprong te gebruiken. Indien hij de leuning miste, zou hij van een hoogte van meer dan zeven meter op de blauwe tegels vallen, die daar beneden een soort pad vormden van een achterdeur naar den tamelijk grooten tuin.

Maar ook nu was Raffles niet verlegen.

Hij haalde een stevig touw uit zijn zak, maakte een lus aan het einde, en wist dien na twee vergeefsche pogingen om het knopvormig uiteinde van de leuning te werpen.

Hij trok nu met kracht aan het touw, na het eenmaal om den tak te hebben geslagen, waarop hij schrijlings zat, en de tak kwam langzaam omhoog, en snel maakte Raffles het touw vast. De afstand was nu zoo klein geworden, en de tak was zoo stevig ondersteund, dat hij zonder gevaar voor een val nog wat hooger op kon kruipen, en de leuning van het balkon grijpen.

Het volgende oogenblik stond hij er op, zijn browning klaar tot schieten.

Maar niets liet zich zien of hooren. Het was doodstil in het groote, oude huis. Niet het minste lichtstraaltje drong door de gordijnen, waarmede het venster was afgesloten.

Raffles bukte zich en onderzocht de sluiting. Het raam was op een ouderwetsche wijze voorzien van een gewone kruk, maar toen Raffles daaraan draaide, bevond hij dat de beide balkon-deuren aan de binnenzijde met een zwaren koperen haak gesloten waren.

Raffles glimlachte. Een haak was al een zeer onbetrouwbaar afweermiddel voor een man van zijn technische bekwaamheden! De bewoner had er zeker op gerekend, dat het balkon zeer moeilijk te bereiken was, tenzij men was voorzien van een ladder.

Raffles boorde in de plint, vlak boven de koperen haak, een gat ter grootte van een halven cent, boog een stukje ijzerdraad in den

vorm van een ouderwetsche haarspeld, met een kort en een lang been, stak die door het gat, en met behulp van het terugveerende, kortste been kon hij heel gemakkelijk den haak uit het oog lichten.

Toen hij nogmaals aan de kruk draaide, ging de deur open, en trad hij een stikdonkere kamer binnen. Raffles was in huis!

En er waren stellig geen volle tien minuten voorbij gegaan, zoo snel had hij gehandeld, sedert het oogenblik dat hij het stikdonkere slop was binnen gelopen.

Raffles luisterde gespannen, maar toen hij niets verdachts hoorde, sloot hij de gordijnen voor het raam, knipte zijn zaklantaarn aan, en keek bij het schijnsel daarvan eens rond.

Hij stond in een niet al te groot vertrek, dat misschien in vroegere jaren wel als een boudoir had gediend, want de wanden waren nog bespannen met teeder blauw damast — een patroon van groote bloemen, met meel-draden van zilver. Het was echter danig verschoten en hier en daar vervuild. Meubelen stonden er volstrekt niet in het vertrek en het werd zeker niet meer gebruikt, want de eenige deur die het bezat, en die waarschijnlijk naar de gang voerde, bleek op slot te zijn.

Raffles had ongeveer een halve minuut noodig om de deur desondanks met een zijner loopers te openen.

Hij trad behoedzaam op de gang, en voor het eerst meende hij een flauw lichtschijnsel te zien, dat afkomstig moest zijn van een lagere verdieping.

Heel zwakjes stak de zware leuning van een eikenhouten wenteltrap tegen een gewitten muur af.

Raffles liep op die schaduw toe, na zijn lamp weer te hebben uitgeknipt, bereikte de trap, een waar pronkstuk van houtsnijkunst, en stond opnieuw stil om te luisteren.

Nog altijd hoorde hij niets, maar daar beneden vertoonde zich toch een teeken van leven in den vorm van een lichtschijnsel.

Hij daalde met de grootste behoedzaamheid eenige treden van de trap af, en toen zag hij, zich over de leuning buigend, dat het schijnsel kwam uit de reet van een deur, die zich schuin tegenover den voet van de trap bevond, en die gesloten was. Het was een groote, prachtig bewerkte deur van zeer donker eikenhout.

Raffles kon dat zien toen hij opnieuw zijn zaklamp aanknipte.

Met zijn lantaarn in de linker, zijn browning in de rechter hand daalde hij verder de wen-

teltrap af. En voor het oogenblik moest zijn belangstelling als liefhebber van oudheden plaats maken voor de voorzichtigheid van den indringer, want voor het eerst meende hij nu ergens in het oude huis een zwak onbestemd gerucht te hooren.

Toen het stil was stond hij voor de deur, waaronder het lichtschijnsel uitkwam, en keek door het sleutelgat, of liever, dat poogde hij te doen, want hij kwam al spoedig tot de ervaring, dat de sleutel denkkelijk aan den anderen kant in het slot was gestoken.

Maar toen hij met de uiterste behoedzaamheid aan de prachtig bewerkte koperen kruk draaide ging de deur heel, heel langzaam open, en het eerste wat hij deed binnengaan was de loop van zijn vuurwapen.

Toen volgde zijn hoofd, en daarop zijn lichaam en toen stond hij stil, en keek glimlachend toe.

Maar het was een glimlach die niet veel goeds voorspelde.

Hij keek in een vrij groot en zeer goed verlicht vertrek, behangen met echt goudleder, en tot op manshoogte beschoten met eikenhouten pannels, bijna zwart van ouderdom. De kamer was vroeger zeker een bibliotheek geweest, want overal langs de wanden stonden nog zware kasten, waarin zich echter nog maar heel weinig boeken bevonden.

Van het midden van de zoldering met haar zware balken hing een prachtige, koperen kaarsenkroon af, die echter helaas verminkt was door de eischen der hedendaagsche verlichtingswijze — de vetkaarsen met haar zacht, warm licht waren vervangen door nagemaakte, glimmende kaarsen, door wier lichaam een elektrische draad liep, inplaats van een woldraad!

Onder die kroon stond een zeer zware ebenhouten tafel, en bij die tafel stond een vrouw, gekleed in mantel en hoed, en met den rug half naar de deur gewend, die blijkbaar zoo verdiept was in haar bezigheid, dat zij niets had bemerkt van Raffles binnen komen.

Op de tafel lag, half onzichtbaar doordat zij er voor stond, de aktentasch van Paul Stygordky. Een aantal papieren lagen over de tefel verspreid, en in een daarvan las de vrouw ijverig, snel ademhalend, blijkbaar ten prooi aan groote opwinding.

Zij sloeg vlug heele stukken over, las dan weer verder, wierp het vel papier neer om een ander op te rapen, en stampvoette ongeduldig, totdat ze eindelijk een zachten kreet van voldoening slaakte, en bijna hardop zeide :

— Hier heb ik wat ik hebben wilde !

— Pardon, maar dat is nog de vraag, madame ! liet de stem van Raffles zich hooren, terwijl hij over het dikke tapijt verder de kamer in trad.

De vrouw had zich met een ruk omgewend, heftig verschrikt, en de groote oogen in haar doodsbleek gelaat staarden Raffles aan, alsof zij een spookverschijning zag.

Het blad papier ontgleed aan haar trillende vingers, en zij moest inspannen om te kunnen vragen :

— Wie zijt gij, mijnheer, en wat wilt gij hier ?

— Gij doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, madame ? vroeg Raffles met voorgewend verwijt. Is het dan waar, dat de vrouwen zoo weinig dankbaar zijn ? Is er niets in mijn gelaat, dat eenige herinnering bij U wakker roept ?

Karin Marineff — men zal begrepen hebben, dat zij het was — keek Raffles eens scherp aan, en plotseling helderde haar gelaat op, zij liet een kort lachje hooren, en zij zei, blijkbaar geheel van haar streek bekomen :

— Als ge mij niet zoo verschrikt had, zou ik U dadelijk herkend hebben. Gij zijt de Argentijn van de muziekkapel, die mij van avond te hulp zijt geschoten ! Raffles maakte een buiging, en zij vervolgde :

— Maar — hoe zijt gij hier binnen gekomen ? Hebben — mijn vrienden U soms binnen gelaten ?

Raffles spitste onmiddellijk de ooren. Zij was dus hier niet alleen ! Met een enkel, sluispenden stap was hij weer bij de deur, en draaide vlug den sleutel in het slot om.

Toen pas antwoordde hij rustig :

— Ik heb Uw vrienden niet gezien, madame.

— Hoe zijt gij dan binnen gekomen ?

— Op de wijze, die ik meestal gebruik, als ik zonder uitnoodiging ergens binnen ga — door een raam !

Haar oogen werden weer hard, en zij beet hem toe :

— Je bent dus een gemeene inbreker ?

— Ik ben een inbreker — maar zonder dat denigreerende bijvoegelijke naamwoord ! antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof werkelijk niet dat ik dat verdiend heb. Maar ik heb niet veel tijd te verliezen, madame. Wilt gij zoo goed zijn, mij het verdrag terug te geven, dat gij den jongen Stygorski ontstolen hebt ?

Het gelaat van de vrouw was plotseling vreeselijk om aan te zien. Het was doodsbleek en verwrongen. Zij zag er uit als een tijger, die

in het nauw is gedreven en die verwoed blaast tegen zijn vervolgers.

Haar stem had een heeschen klank toen zij langzaam zei, hem aanziende met haar lichtende oogen :

— Dus maar een nageemaakte Argentijn, niet waar ? Een spion ? Wat ben je eigenlijk ?

— Het eerste komt uit, madame ! Ik ben alleen maar Argentijn — in mijn vrijen tijd als het ware ! Maar een spion ben ik niet. Ik behoor niet tot Uw collega's. Daarentegen weet ik zeer veel. Ik weet bijvoorbeeld hoe Michael Panitsch, een lastige getuige werd doodgeschoten uit een hotelkamer — ik weet hoe in datzelfde hotel Uw zuster Anna woonde, als man vermomd — ik weet dat Stygorski van nacht uit het Gezantschapsgebouw het verdrag stal, dat daar nu op tafel ligt, en waarvan de ontijdige publicatie wellicht een Europeeschen oorlog zou kunnen ontketenen. Ik weet ook, Karin Marineff, dat je troep over zeer groote sommen beschikt, en die zou ik gaarne willen hebben. Tenslotte weet ik dat de tijd dringt, en dat ik je daarom moet verzoeken, een weinig spoed te maken. Ik gevoel volstrekt geen lust, kennis te maken met je medeplichtigen !

Karin had zich hoog opgericht. Haar gelaat was geheel veranderd. De krankzinnige woede was er van verdwenen, en had plaats gemaakt voor een hooghartige, spottende uitdrukking — en onmiddellijk was het wantrouwen van Raffles gewekt.

Hij keek onderzoekend om zich heen.

Er was maar een enkele deur in het vertrek, en die had hij zooeven zelf afgesloten.

Niemand kon dus binnenkomen, of hij kon het beletten en de vrouw zelve zou wel zoo verstandig zijn, geen enkele beweging te maken die gevaar voor hem kon beteekenen, want hij had nog altijd zijn browning in de vuist.

Maar vanwaar dan die zoo plotselinge veranderde uitdrukking op haar gezicht ? Waarom keken haar oogen hem zoo koud aan, terwijl zij daareven groot waren geweest van angst en ontzetting ?

Hij liep haastig op de tafel toe, haar steeds in het oog houdend, en voegde de papieren bijeen, waarop hij ze weder in de aktentasch schoof.

Karin was, terwijl Raffles sprak, langzaam om de tafel heengeloopen.

Haar oogen hadden een eigenaardigen glans, die Raffles niet aanstond.

Hij had teveel menschenkennis om niet te begrijpen, dat die zoo plotselinge verandering teweeg gebracht moest zijn door een of anderen

ommekeer in den gemoedstoestand van de vrouw. Maar waardoor kon die zijn teweeg gebracht ?

— Steek je handen op ! beval hij kortaf. Ik vertrouw je niet, mooie slang ! En ga daar in dien hoek staan, bij het raam !

De vrouw liep langzaam achteruit, haar armen bevallig boven het hoofd geheven, maar haar oogen fonkelden nu van haat.

— Voor die vernedering zul jij mij duur betalen, wie je dan ook zijn mag ! zeide zij heesch van woede.

— Dat is dan zeker onzer kleine schuld uit het nachtlokaal te vereffenen ! zeide Raffles spottend. Het spijt mij dat ik je hiertoe moest dwingen, maar ik herhaal je dat ik je niet vertrouw, en ik moet dat raam onderzoeken.

Maar het raam bleek uitstekend gesloten te zijn, met stevige, houten luiken, die aan binnenzijde van sterke, ijzeren bouten waren voorzien.

Het was onmogelijk, dat men van de buitenzijde af die zware ijzers zoo maar in een oogwenk kon doorvijlen.

Raffles had den aktentasch onder zijn arm genomen, maar zijn browning had hij nog steeds opgeheven.

De vrouw kwam weer midden in het vertrek en vroeg met sleepende stem :

— Mag ik alsjeblieft zijn armen weer omlaag doen ? Het vermoeit mij zoo !

— Wacht ! beval Raffles.

Hij trad op haar toe, en stak zijn hand in de diepe zakken van haar met bont gevoerden mantel.

Hij haalde er een doosje sigaretten uit — waarschijnlijk dezelfde soort die haar zuster zoo dolgraag rookte — een kleine gouden tasch, en een damesrevolver meteenpaarlmoeren kolf.

Hij liet de tasch en het wapen in zijn zak glijden, en nam haar scherp op.

Haar gezicht glimlachte nog altijd — met dien vreemden, kouden glimlach.

En eensklaps werd het bij hem tot een zekerheid, dat hem in dit huis gevaar dreigde. En dat hij, als hij zijn leven lief had, het zoo spoedig mogelijk moest verlaten.

Hij liet de browning in zijn rechter zijzak glijden, boog kort voor haar en zeide :

— Ik zou je raden, Karin Marineff, met je kornuiten Parijs zoo gauw mogelijk te verlaten, en vooral om dien zwakken, karakterloozen jongen met rust te laten. Het zou je slecht kunnen vergaan, als ik je hier morgen nog aantrof !

— Maar onze kas — had je het niet op onze kas voorzien? vroeg de vrouw spottend.

Raffles beet zich op de lippen en zei kortaf:

— Vlei je niet met een valsche hoop — ook dat geld zal ik wel weten te krijgen!

Hij was bijna bij de deur toen die open ging — de deur die hij met den sleutel gesloten had! Twee mannen verschenen op den drempel. Op hetzelfde oogenblik vlogen de deuren van een

paar boekenkasten open, en nog vier andere mannen stormden het vertrek binnen. Raffles rukte zijn browning uit zijn zak, en vuurde van de heup. Een van de mannen op den drempel maakte een lichtsprong en stortte neer.

De ander schoot snel achter elkaar tweemaal, en Raffles, midden in de borst getroffen, viel plat voorover op den vloer.

▲

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken“: is een uitspraak van Lord Lister

---

▼

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJKAS DER RUSSEN.

Karin opende langzaam een doosje sigaretten nam er een uit, stak ze bedaard aan, en liep toen in een kring om het beweginglooze lichaam heen, dat daar in een krampachtige houding op den grond lag uitgestrekt.

Zij blies een rookwolkje uit en zei volkomen onaandoenlijk :

— Mijn hulde aan je schutterstalenten, Dimitri ! Je hebt hem goed geraakt. En die verborgen schel, die ik met mijn voet in beweging kon brengen bij den tafelpoot heeft ons groote diensten bewezen !

— Wat zullen wij met hem doen, Karin ? vroeg de kleine, magere man — de man die Panitsch had neergelegd.

De vrouw dacht een oogenblik na, en gaf toen ten antwoord :

— Hier kan hij natuurlijk niet blijven. Ik zou hem maar op de gewone wijze verwijderen. Dan ziet nooit iemand het cadaver terug.

De mannen, die waren binnengestormd grinnikten, en toen pas scheen de vrouw het lichaam te zien van den man op den drempel, en zij vroeg, onverschillig met haar sigaret spelend !

— Wie is het ?

— Oscar Lewin.

— Dood ? vroeg de vrouw weer.

— Wel waarschijnlijk ! Midden in het voorhoofd geraakt.

— Nu ruim hem dan ook maar op, ging de vrouw op kouden toon voort. Wij kunnen hier geen aanklagende lijken houden ! Vlug wat, en jij, Dimitri, maak dat je met het verdrag weg komt, en begeef je onmiddellijk naar

Moskou. Je hebt toch op alles gerekend ??

— Ja. De auto staat klaar. Je hebt me immers verboden een trein te nemen ?

— Niet voor je de Fransche grens over bent ! Je gaat dus tot Stuttgart met de auto. Daar kun je op een trein stappen. Als je vlug rijdt, kun je daar juist bijtijds zijn, om den internationalen sneltrein te halen.

— Blijf jij hier ?

— Ja, ik heb hier nog enkele dingen te doen, gaf de vrouw ten antwoord.

— Maar je zult groot gevaar loopen ! Stygorski zal je aanklagen !

— Hij zal wel verstandiger zijn ! Als hij op het oogenblik nog leeft, wat ik sterk betwijfel, dan zal hij geheel radeloos zijn. En al was hij dat niet — hij zal er niet aan durven denken, mij, en daardoor zich zelf te beschuldigen. Wat kan hij mij overigens verwijten ? Ik heb toch niet eigenhandig het verdrag uit de brandkast gehaald ? Op zijn hoogst kunnen zij mij over de grens zetten.

— Wat moet er met de kas gebeuren ?

— Die blijft voorloopig hier.

— Hoeveel mannen moet ik meenemen ?

— Niet meer dan een ! Je kunt Boris Karenin meenemen, die is ook een uitstekend schutter ! Zijn jullie papieren in orde ?

— Onberispelijk !

— Maak dan dat jullie weggkomen ! En ruim eerst die twee lijken weg. Zij zullen elkander nu niet meer hinderen, denk ik.

— Langs de helling ! Het water zal hen zacht ontvangen, en wegvoeren ! En niemand zal

ooit kunnen gelooven, dat zij den dood hebben gevonden in een huis, een uur loopens van de Seine verwijderd!

Zij schopte verachtelijk tegen het op den grond uitgestrekte lichaam van Raffles, en zeide met een harden lach:

— Dat is je verdiende loon, spion! Waarom heb je je met onze zaken bemoeid? Dat moest immers mis loopen! Voor uit mannen! Hier is het verdrag, Dimitri. Je staat er met je leven voor borg, dat het veilig in Moskou aankomt — en ter hand wordt gesteld aan No. 20. Als alles goed gaat, zullen wij over een week de poppen eens duchtig laten dansen!

Twee mannen droegen het lichaam van Raffles buiten de kamer, twee anderen dat van den gedooden Rus.

Karin bleef alleen met Dimitri, die haastig de losse papieren van het verdrag weer bijeenvoegde, ze in een omslag deed, en dien weer in de aktentasch.

— Rep je een beetje Dimitri! zeide zij ongeduldig. Bedenk dat je dien trein in Stuttgart in ieder geval moet halen. Zit je daar eenmaal in, dan heb je niets meer te vreezen. Maar mocht de nood aan den man komen, dan maak je natuurlijk van je wapen gebruik, want bedenk, dat het verdrag boven alles gaat!

— Ik zal het bedenken, Karin. Tot ziens!

Hij nam de tasch onder zijn arm, drukte zijn vilthoed wat vaster op zijn hoofd, knikte haar kort toe, en verliet het vertrek. Niet echter door de gangdeur, maar door een van de nog altijd openstaande kasten.

Karin Marineff bleef alleen in het vertrek. Zij wachtte even tot de voetstappen van den scherpshutter waren weggestorven, schreef haastig een brief met behulp van een potlood, en stak die in een enveloppe, die zij sloot.

Op den grond zond zij haar gouden tasch terug, die haar slachtoffer zeker weer had laten vallen, maar ze zocht vruchteloos naar de kleine revolver.

Bij gebrek aan beter raapte zij de zware browning op, die Raffles uit de hand was gevallen, en legde ze voor zich op tafel.

Toen liep zij naar een hoek van de kamer, en scheen daar iets te verrichten, ter hoogte van de lambrizeering, die het eikenhouten beschot bekroonde.

Een van de zware boekenkasten rolde een weinig terzijde, en een kleine vierkante opening in den wand kwam vrij.

Zij nam er een ijzeren kistje uit, toen zij eensklaps ophield, want zij hoorde schreden

naderen op de gang, die nu bijna bij de deur waren.

Haastig zette zij het ijzeren kistje weder terug drukte op de knop, waardoor de kast weer op haar plaats stond, ijde naar de tafel, en greep de browning, ofschoon zij wel wist, dat alleen een van haar eigen menschen daar terugkerden.

De deur ging langzaam open, en de vrouw begon over al haar leden te sidderen, en staarde den man aan, die daar binnen trad alsof zij een spookverschijning zag. Al het bloed was uit haar gelaat, ja tot uit haar lippen weggestroomd, en haar oogen dreigden haar uit het hoofd te puilen.

De man, die daar binnen trad, glimlachend en heel kalm, was John Raffles, de man, die met een kogel in de borst was neergevallen, die als een slap levenloos ding was weggedragen, en op de gladde helling neergeworpen, die hem onvermijdelijk en zonder kans op redding moest doen afglijden naar den stikdonkeren kelder vol water, die door een oud, onderaardsch kanaal in verbonding stond met een zijtak van de Seine, waar het water zeer snel stroomde!

Zij maakte haar lippen met haar tong vochtig en nog was het haar onmogelijk, eenig geluid uit te brengen.

Raffles had de deur weer gesloten, maar nu zonder den sleutel om te draaien, nu hij wist, dat dit toch niets hielp, daar de deur op twee wijzen geopend kon worden, en bleef haar maar rustig aanzien totdat zij eindelijk krijschend uitstiet:

— Ben jij dan de duivel? Heb je negen levens, als een kat?

— Werkelijk niet, madame — ik heb er maar een, en ik kan het verliezen als ieder sterfelijk mensch, want ik ben op mijn woord niet de vorst der duisternis!

— Dat zullen wij zien! schreeuwde Karin, en al haar schoonheid was weg, zoo vertrokken was haar gezicht.

En zij richtte de zware browning op Raffles en schoot!

Driemaal haalde zij den trekker over, en zwak klonken de tikjes van de pen in de ledige ruimte daarbinnen, zonder tegenstand te ontmoeten.

Het magazijn is er uit! zeide Raffles lakoniek. Dat deed ik terwijl ik op den grond lag, boven op mijn wapen. Het waren, als ik het zoo zeggen mag, mijn laatste stuiptrekkingen! Hier hebt ge Uw eigen revolver terug — maar

ook ledig. De kogels zitten tot mijn oprecht leed-
wezen in de lichamen van Uw twee helpers.

En Raffles trad op de tafel toe, legde daar
de nuttelooze revolver op neer, nam zijn eigen
browning op, en laadde ze opnieuw met het
magazijn dat hij uit zijn zak nam.

Toen keek hij zoekend rond, miste het ver-
drag, en vroeg dreigend :

— Waar is die kleine, magere moordenaar
met zijn vossentronie ?

— Weg, en je moet maar zien, dat je hem
inhaalt ! gilde de vrouw in woesten triomf.

— O, dat zal niet zoo moeilijk zijn ! Ik weet
waar hij heen is — jij zelf hebt het hard genoeg
geschreeuwd, toen je meende dat ik als lijk
op den grond lag ! Maar zie je, als ik op zulke
tochten uitga, wapen ik mij wel eens met een
pantser, goed kogelvrij, door een van je eigen
landgenooten uitgevonden, en dat ik nog ver-
betert heb ! Je handlangers hadden op mijn
hoofd moeten schieten — niet op mijn borst !

Raffles had zich gebukt, nam een geheel
vervormden kogel van den grond, legde dien
op tafel en vervolgde :

— Hier is het bewijs ! De tweede kogel miste
mij. Dus onze kleine Dimitri gaat per auto naar
Stuttgart ? Wel, dan zal ik daar ook heen gaan,
dat is alles ! En ik zal hem inhalen, dat zweer ik !

Karin wankelde. Misschien voor het eerst
van haar leven erkende zij, dat zij haar meer-
dere had gevonden. Toonloos vroeg zij, met
een zwakke stem :

— Wie ben je ? Zeg me tenminste dat eene,
opdat ik kan weten, wie onze doodsvijand is ?

— Ik ben John Raffles !

— Ik had kunnen vermoeden ! Hoe heb je je
bevrijd, daar beneden ?

Zij hadden mij boven aan de helling neer-
gelegd, en ik begon naar beneden te glijden.
Maar ik had reeds mijn sterk zakmes in de hand
genomen en geopend, dat stak ik snel in het
gladde hout, en hield mijn vaart tegen. Zij
zagen het en begonnen als gekken op mij te
schieten. Ik schoot met je eigen revolver dat
ik in mijn zak had terug, en — ik moet jui-ter
hebben geschoten dan zij, dat is alles !

— En — de twee anderen ?

— Die heb ik niet meer gezien. En nu het
geld, Karin !

— Ik heb geen geld ! zeide zij dof.

— Je liegt ! Het is in dien hoek daar ! Ik heb
je gadeslagen door het sleutelgat !

De vrouw was zoo volkomen overwonnen,
zoo met machteloosheid geslagen, dat zij niet

eens weerstand meer bood, maar zich op een
stoel liet neervallen.

Raffles haalde een koord uit zijn zak, dun,
maar ijzer sterk, en bond haar vlug en handig
op het zware ouderwetsche meubel vast. Toen
ging hij haastig naar den hoek, zocht en vond
den verborgen drukknop, de zware kast schoof
opnieuw ter zijde, en hij greep het ijzeren kistje
en trad weer op haar toe.

Op hetzelfde oogenblik ging de gangdeur
open, en Brand verscheen, met Stygorsky aan
zijn zijde, die doodsbleek was en op de vrouw
toestormde met het schuim om de lippen, en
begon :

— Jij duivelsche slang ! Helleveeg, die mij
bedrogen hebt — — —

Maar Raffles hield hem met een gebaar tegen,
en zeide koeltjes :

— Het is nu geen tijd om te schelden, mijn-
heer Stygorsky, maar om te handelen ! Zij is
nu weerloos — en zij is en blijft een vrouw.
Is alles gereed Brand !

— Ja. De auto staat te wachten.

Hij ging naar Raffles toe, en zeide zacht
fluisterend :

— Ik kwam nog juist bijtijds om hem van een
krankzinnige en onherstelbare daad terug te
houden. Hij ziet nu in dat hij een man moet zijn,
en hij heeft beterschap beloofd !

Intusschen had Stygorski verwilderd rond-
gekeken, en nu schreeuwde hij :

— Waar is het verdrag, dievegge ?

— Zie maar dat je het krijgt ! zeide de
vrouw schamper. En ga uit mijn oogen, want
jij maakt mij onpasselijk ! Ik kan mij niet be-
grijpen dat een man als hij daar je ook maar
het topje van zijn pink toereikt om je te helpen !

— Jij hebt hem zoo gemaakt, Karin zeide
Raffles streng. Je hebt je schoonheid misbruikt
en een eerlijk man tot een schurk gemaakt.
En waartoe ? Misschien om een wereldbrand
te ontketenen, zoo verschrikkelijk als onze
planeet er nog geen zag ! En nu hebben wij
genoeg gepraat ! Wij gaan den man die het
verdrag heeft, achterna, Paul Stygorski. Wilt
ge ons vergezellen ?

— Ik ga met u mee ! antwoordde de jonge-
man eenvoudig. Hij was schijnbaar kalm ge-
worden. Hij wierp nog een laatsten blik op
de vrouw, waarin diepe smart, woede, zelf-
vernedering en hartstochtelijke liefde om den
voorrang streden, en toen ging hij haastig heen.

Brand had intusschen Raffles een wenk ge-
geven, en samen droegen zij de vrouw met stoel

en al het vertrek uit, de trappen af en naar 'n kelder, waarvan Raffles de deur van buiten kon afsluiten.

Hij verliet haar met de woorden :

— Je zult hier moeten blijven, tot we hem hebben. Zoodra dat zoo is zal ik je in vrijheid laten stellen. Onmiddellijk daarna zorg je dat je de grens overkomt, of ik stel de politie van alles op de hoogte.

Zij sprak geen woord. Zij keek hem maar aan, alsof zij een bovenaardsch wonderwezen zag, meer dan een mensch !

En Raffles sloot de deur, stak den zwaren sleutel bij zich, en vlug gingen hij en Brand weer naar boven, en vonden bij de straatdeur den ongeduldigen, zenuwachtigen Stygorski.

Zoodra zij op straat en bij de auto waren, zeide Raffles :

— Nu moeten wij eerst Henderson gaan halen, want wij hebben hem misschien noodig !

— Dat behoeft niet meer, Mylord ! klonk een stem, en uit de schaduw van een zwaren pilaar trad de reus verlegen glimlachend te voorschijn. U dacht maar dat ik sliep, in het hotel, maar ik heb gehoord wat U en mijnheer Brand spraken, en ik was zoo ongerust, dat ik U ondanks het bevel ben nagegaan. Ik hoop niet dat Mylord al te boos is !

Raffles legde zijn hand op den geweldigen schouder van Henderson, en zeide :

— Eigenlijk moest ik het wel zijn, James. Maar in dit geval zal ik het je maar vergeven. En vlug nu, want wij hebben zeker al een kostbaar kwartier verloren !

Haastig liepen de vier mannen toe op de auto, die in een zijstraat stond toen Raffles plotseling fluisterde :

— Dat is waar — de benzinetank is leeg !

— Dat heb ik al ontdekt, Mylord, toen ik een half uur geleden langs onze wagen kwam, zeide Henderson. En ik ben in een garage hier in de buurt dadelijk nieuwe gaan halen !

— Dan valt je ook werkelijk niets meer te vergeven, mijn jongen ! zeide Raffles opgewekt. Vooruit dan, en moge het geluk op onze hand zijn !

Raffles zelf nam achter het stuurwiel plaats. Henderson ging naast hem zitten. Brand had de kap teruggeslagen, en op de achterbank nam hij plaats naast Stygorski. De jonge Pool was nog altijd zeer zenuwachtig, en het was maar al te duidelijk, dat men niet veel aan hem zou hebben, als het op vechten aan kwam.

En toch wilde Raffles hem in dezen toestand

niet achterlaten, uit vrees dat wanhoop en onzekerheid over den uitslag hem de hand aan zich zelf zouden doen slaan.

Het verdrag moest den volgenden dag weder op de legatie zijn, bij het openen van de bureaux, want het mocht zelfs niet ontdekt worden, dat het kostbare en gevaarlijke document eenigen tijd in andere handen was geweest.

Wie de mannen waren, die hem zoo plotseling hielpen — Stygorski had er niet het flauwste vermoeden van. En in dien toestand waarin hij verkeerde, dacht hij er zelfs niet aan, er onderzoek naar te doen. De eenige gedachten die bij hem boven dreef was het terugverkrijgen van het verdrag, tot iederen prijs.

En nu stooft de snelle wagen door het nachtelijk Parijs, zonder dat Raffles ook maar een oogenblik behoefde stil te houden om naar den weg te vragen.

Hij reed in Oostelijke richting, eerst langs de boulevards, toen in sneltreinvaart over de breede Avenue de la Republique, totdat hij de slapende stad verliet door de Porte de Bagnolet.

Er werd zeer weinig gesproken.

Eenmaal zeide Raffles, zonder om te zien :

— Ik zal wel vergeefsch vragen, of je een spoorboekje bij je hebt ? Charles.

— Ik heb er geen ! moest Brand bekennen.

— Ik heb er een ! riep Stygorski opgewonden. Gij schijnt alles van mij te weten — ik wil er dus geen geheim van maken, dat ik met die vrouw had willen vluchten, nog voor het aanbreken van den dag !

Hij haalde met nog altijd trillende vingers een spoorweggid uit een binnenzak van zijn overjas, en gaf het Brand.

— Zoek eens op, hoe laat de internationale trein uit Stuttgart naar de Russische grens vertrekt, Charles !

Brand bladerde eenigen tijd on het spoorboek na het spotlight in zijn richting te hebben gedraaid, en vond na eenige moeite, want de wagen vloog als een sneltrein over den weg, het vertrekkuur.

Om kwart over elfen in den morgen vertrekt de groote internationale trein !

Dan zullen wij zeer snel moeten rijden ! bromde Raffles. Sneller dan de trein !

Intusschen begon de dag aan te breken. Men kon de voorwerpen reeds duidelijker onderscheiden. En eensklaps brak de zon door een wolkenbank, en overgoot het landschap met haar stralen.

De auto reed op dat oogenblik over een

van de voortreffelijke wegen, welke Frankrijk vooral in het Noorden en het Noordoosten bezit. Omstreeks zes uur in den morgen, toen het volkomen dag was, bereikten de achtervolgers Epernay.

Men hield hier op om snel iets te eten en navraag te doen.

Aan de derde garage vernam Raffles dat er een half uur tevoren een met stof overdekte, groote auto was gepasseerd, die daar nieuwe benzine en olie had ingenomen. Er zaten twee mannen in, die gebroken Fransch spraken, en waarvan de kleinste volkomen beantwoordde aan het uiterlijk van Dimitri den Scherpschutter.

Met hernieuwden moed werd de achtervolging nu aanstonds voortgezet.

Het was duidelijk dat de verdragroovers den grooten Rijksstraatweg zouden volgen, die over Nancy naar Strassbourg loopt.

Zij waren de eerstgenoemde stad reeds gepasseerd, overal vragend, en reden weder in snelle vaart over den gladden asphaltweg, toen Brand plotseling een kreet slaakte en wees naar een grooten, laaggebouwd wagen, die met groote snelheid op ongeveer een halven kilometer voor hen uitreed.

Het voertuig stak duidelijk af tegen de lucht, toen het zich op den top van een lagen heuvel bevond.

En tien minuten later op ongeveer een half uur rijdens van de Duitse grens, kwam het omstootelijk vast te staan, dat men inderdaad te doen had met den wagen van Dimitri.

Want Brand kreeg een kogel door zijn hoed, die niet den minsten twijfel overliet aangaande de identiteit van dien auto daar voor hen uit!

— Verduiveld — zij moeten geweren hebben! riep Brand woedend. En wij hebben slechts onze revolvers!

— Gelukkig vergis je je, riep Raffles terug. Open het smalle kastje onder de voorbank. Je zult er je eigen Winchester en de noodige patronen in vinden.

Brand slaakte een juichkreet, opende het luikje van de bewaarplaats, bestemd om er golfstokken in mede te nemen, vond er zijn Winchester in, en begon het wapen snel te laden.

Stygorski zat handenwringend naast hem, bleek als een doode, maar Henderson vroeg lakoniek:

— Mag dat zoo maar, Mylord?

— Zeer waarschijnlijk mag het niet, James antwoordde Raffles met een glimlach, maar

het doel heiligt hier de middelen — en wij zullen toch zeker wel het recht hebben, ons leven te verdedigen! Die scherpschutter daar schiet om te dooden, dat is duidelijk!

Weer floot er een kogel op nog geen duim langs het breede gezicht van Henderson, die hierdoor een weinig minder lakoniek werd, en hij sprak temidden van dat Fransche landschap een paar kernachtige Londensche vloeken, die hem een strengen, berispelden blik van Raffles bezorgden.

Deze liet de wagen zoo snel loopen als maar kon, en toen de afstand tot op driehonderd meters verminderd was, knielde Brand op den vloer van den wagen, legde den loop van zijn wapen op den rand van het portier, maar toen schreeuwde hij eensklaps:

— Zoo kan ik niet goed mikken, Edward! Daar is een zeer scherpe bocht voor ons! Laat de wagen even stoppen, en ik beloof je dat ik zal raken!

— Schiet op de banden! beval Raffles.

En de wagen stond stil.

Juist op dat oogenblik ging de auto van Dimitri gierend de bocht in. Brand kneep een oog dicht, en haalde den trekker over.

Boven den korten knal van het schot klonk de luide slag van een springenden band.

De auto van de achtervolgden begon heftig te slingeren, botste tegen een boom, die krakend versplinterde, en viel om, gehuld in een wolk van stof.

Raffles joeg zijn eigen wagen weer voort, en binnen weinige seconden was de afstand die de beide wagens scheidde, afgelegd.

Het geschiedde op een zeer stille plek, en slechts weinigen waren van het ongeluk heel in de verte getuige.

Er kwamen een paar auto's snel aanrijden, maar reeds had Stygorski den aktentasch gegrepen, die ver over den weg was geslingerd.

Hij opende ze, en een sidderende zucht van verlichting ontsnapte aan zijn borst. Dimitri versuft maar volkomen ongedeed, tastte nog naar zijn geweer, maar het was door den schok onbruikbaar geworden, en toen gaf hij den strijd op, en begon zich zwijgend met zijn ernstig gewonden makker te bemoeien, die den wagen bestuurd had.

— Hij had mij wel eens een complimentje mogen maken over mijn juist schot, mopperde Brand. Is U tevreden, mijnheer Stygorski?

Wie gij ook zijn moogt, gij hebt mij het leven, neen, meer nog — gij hebt mijn eer gered!

De jonge Pool had het bijna uitgesnikt, en drukte krampachtig de hand van Raffles, die op ernstigen toon zeide :

— Laat het U een les zijn. Hier scheiden zich onze wegen. Neem dezen snellen wagen,

en keer zoo vlug gij maar kunt naar Parijs terug. Gij kunt er nog juist bijtijds zijn om het verdrag weer op dezelfde plaats te leggen, waar gij het hebt weggenomen. En dank den hemel, dat het zoo is afgelopen.

De volgende aflevering bevat :

De Tijger van Parijs.

VERSCHEENEN I

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885